

„Öröm és sírás között”

Önkéntes beteglátogatók szolgálata
a Váci Egyházmegyében

10 éves a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálata 1.

Vác
2014

„Öröm és sírás között”.....	3
Dr. Faragó Artúr: 10 éves a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálata.....	4
Brazda Judit: Beszámoló a hatvani önkéntes csoport működéséről.....	6
Dr. Süttő Judit: Önkéntes beteglátogatói emlékek.....	8
Dr. Dobos Gizella tanúságtétele.....	13
Dr. Dobos Gizella: Történet az emberi méltóságról.....	16
Mucsi Teréz tanúságtétele.....	17
Mucsi Teréz versei	
A teremtő keze.....	19
A vén diófa emlékei.....	20
Ajándék Mennyei Atyától.....	21
Mit tegyek, ha tenni semmit sem tudok?.....	22
Gyóni Béla Jánosné: A szeretet szolgálata.....	23
Szabóné Szekeres Ildikó:	
Hogyan is működik Kistarcsán az önkéntes beteglátogató szolgálat?.....	23
Kovács Istvánné beszámolója.....	28
Sztana Katalin tanúságtétele.....	32
Dolhai Jánosné tapasztalatai.....	33
Morzsányi László: A beteglátogató lehet az Isten eszköze.....	34
Papp Károly: Hívogatóban.....	36
Ha megígértem.....	37
Török Antalné: Boldog önkéntesként az ápolási osztályon.....	37
Korondi Rózsa: A szolgálta.....	40

Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálata
 Vác, Migazzi tér 1. ✉ H-2600 Vác, Pf. 167.
 ☎ (+36)27/814-114 📠 (+36)27/814-101
 📧 iroda@korhazlelkesz.hu 🌐 korhazlelkesz.hu

„Öröm és sírás között”

Önkéntes beteglátogatók szolgálata a Váci Egyházmegyében

2014. augusztus 30-án tartottuk a váci egyházmegye önkéntes beteglátogatóinak 7. találkozóját. Ezt mi szakmai napnak is szoktuk nevezni, mert a tavaszi képzési napjaink mellett (2014-ben a nyolcadikat tartottuk), ezek az alkalmak nemcsak találkozási lehetőséget biztosítanak szolgálatunk lelkipásztorainak és önkénteseinek, hanem egy-egy szakterület, a beteglátogatással kapcsolatos téma köré összegyűjtött előadások is segítenek fejleszteni tudásunkat, gyarapítani tapasztalatunkat.

Ez évi találkozóink próbált alkalmat nyújtani egy nagyobb kitekintésre, lássuk mindnyájan és meghívott vendégeink is, hogy milyen sokan dolgoznak önkéntes beteglátogatóként egyházunk szervezésében. Sajnos, ugyanakkor mégsem szerepelt mindenki, újabb konferenciát kellene tartani, hogy mindenki bemutatkozhasson.

Ez a füzet rólunk szól, bemutatkozás, betekintési lehetőség, talán az érdeklődés felkeltése is szolgálatunk iránt. Önkénteseink, lelkipásztoraink írták (és adták elő) az elmúlt években az önkéntes beteglátogatói szolgálatról, élményeikről, örömeikről és sírásaikról.

Dr. Faragó Artúr

10 éves a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálat

2004. június 28-án írta alá Dr. Beer Miklós megyéspüspök a Váci Egyházmegye kórházpasztorációs tervét, mely tudtommal eddig egyedüli hazánkban. Ezzel a tervvel indult el a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának története.

A munkafolyamat első állomása a kórházakkal, kórházigazgatókkal való kapcsolatfelvétel volt. Mindenki megkapta a pasztorációs tervet, amelyet az első találkozásra át is néztek. Általánosan jó volt a hozzáállásuk. Azt értették meg ebből az iratból, hogy a katolikus egyház a betegekért szeretne tevékenykedni, és ez nekik szintén hivatásuk, ezért együtt dolgozhatunk. Ezt azért is üdvözlötték lelkesen, mert kiderült, hogy tőlük erre nem kérünk pénzt. Minden kórházzal megállapodást kötöttünk, tisztáztuk, ki, mivel tudja segíteni a másik felet.

Egyértelmű volt, hogy felnőtt, elkötelezett munkatársakra van szükségünk, ezért meghirdettük, hogy „kórházi lelkipásztori munkatársakat” keresünk, akiket képzésben részesítenénk, hogy megfelelő ismeretekkel képviselhessék a kórházakban a gyógyító szeretetre törekvő egyházat. Nagyon sokan jelentkeztek, ezért felvételi beszélgetéseket folytattunk, hogy a kezdő csoportba be tudjuk válogatni az alkalmas embereket. A 2004/2005-ös tanévben szerezték meg jövőd munkatársaink az alapvető ismereteket, hogy biztonsággal odaléphessenek a kórházi ágyban fekvő, gondokkal, kérdésekkel küzdő betegekhez. Jelenleg munkatársaink közül többen a SE Mentálhigiéné Intézetének lelkigondozói vagy a Sapientia pasztorális tanácsadó végzettségével rendelkeznek.

2005-ben álltak munkába egymás után lelkigondozóink. Jelenleg minden kórházban (egyházmegyénkben 11 található, kb. 6500 betegágygal) 1-1 főállású lelkigondozónk tevékenykedik, összesen 14-en. (Egy-egy nagyobb kórházban 2 fő, kisebb helyen félállású munkatárs dolgozik.) Fizetésüket az egyházmegye adja. Gondoskodunk képzésükről, havonta szupervízióon vehetnek részt, szakkönyveket juttatunk nekik, lelki – közösségi programokat szervezünk számukra. Beilleszkedtek a kórházak életébe, részt vesznek a különféle kórházi (szakmai) programokon, ott vannak nemcsak a betegek, hanem hozzátartozóik és ápolóik – gyógyítók mellett is. Saját maguk indíttatásaira hallgatva vagy pedig a személyzet, vagy a hozzátartozók hívására keresik fel a betegeket. Különböző beszámolóinkat összegezve mondhatjuk, hogy évente kb. 17 000 lelkigondozói beszélgetés zajlik az általunk segített kórházakban.

Lelkigondozóink szakmai előadásokon, újságcikkekben, nyilatkozatokban is képviselik a lelkigondozói munkát és kórházlelkészi szolgálatunkat.

A kórházaktól kapjuk a különféle infrastrukturális elemeket. Irodák, kórházkápolnák állnak rendelkezésünkre. Az értekezletek, tájékoztatók, de a passzív eszközök (pl. plakátok) is segítik, hogy összetalálkozhasson lelkigondozó és lelkigondozott.

Nagyon fontos része a lelkigondozók tevékenységének, hogy közvetlen kapcsolatot tartanak fenn a papokkal és más egyházak lelkészeivel is. Tevékenységünk, a betegek segítése, ökumenikus, azaz például nemcsak a katolikus papokat hívják a kórházban lévő beteghez lelkigondozóink, hogy azok elvégezhesék szentgyónásukat, szentáldozásukat, részesülhessenek a betegek szentségében, hanem abban is segítenek, hogy a protestáns beteg találkozhasson saját lelkészével.

Karácsony táján ifjúsági, gyermek, énekes, betlehemes csoportokat mozgatnak a lelkigondozók, hogy örömet tudjanak szerezni a betegeknek, de évközben is elmélkedésre, imádságra hívnak egy-egy kisebb összejövetel segítségével vagy egyszerűen közös imádságot, igeliturgiát vezetnek.

Voltak nehézségeink is (természetesen) minden részről. Az egyháziak úgy gondolták, hogy mivel valami „lelki”-ről van szó, értik, hogy mi a feladatunk. Külön erőkifejtést igényelt, nem is keveset, hogy megpróbálhassuk meggyőzni az értetleneket, hogy más a „lelki gondozás” és a „lelkigondozás”. Nem vagyok benne biztos, hogy ez a próbálkozásunk maradéktalanul elérte már a célját. Az egészségügyben azzal az előítélettel kell gyakran küzdenünk, hogy tevékenységünk valami imádkozós, beszélgetős, jámborsági időtöltés, mintsem hogy észrevennék ennek krízishelyzeteket oldó, életút-eligazító, spirituális segítő beszélgetés mivoltát.

Szolgálatunk jelentős része a beteglátogató önkénteseink munkálkodása. Minden évben újra meghirdetjük, hogy számítunk az önkéntesek munkájára. A jelentkezőkkel felvételi beszélgetésen találkozunk, hogy láthassuk, kik akarnak odalépni a beteghez, és hogy meggyőződhesünk arról, hogy tudják-e képviselni egyházunkat. A tél végén egész napos képzésen vehetnek részt a jelentkezők, amelyen alapvető kommunikációs ismeretekhez jutnak, megismerhetik közösségünket, találkozhatnak a hosszabb ideje szolgáló önkéntesekkel, hallhatnak arról, hogy az ápolók hogyan tekintenek ránk, mit várnak tőlünk.

Nyár végi találkozóink egy szakmai nap, amelyen a segítség, lelkigondozás, egyházi élet különféle (szolgálatunkkal kapcsolatban lévő, ill. minket érintő) szakterületeivel ismerkedhetnek önkénteseink, és

találkozhatnak egymással is, amelyre a kórházak (szolgálati helyeik) távolsága miatt egyébként kevés alkalmuk van.

Évente kb. 80-90 önkéntes segíti a lelkigondozók munkáját. Általában egy-két kórházi osztályon látogatják a betegeket, beszélgetnek, apróbb szolgálatokat végeznek. Ismerik őket a betegek, ápolók, hűséges jelenlétükkel mindennapos kapcsolatot is ki tudnak alakítani. Vannak, akik közülük a kórházkápolnák őrzésével, a szentáldozásra várók összeírásával vagy a szentmisére igyekvők kísérésével szolgálnak. Jó néhányan hosszabb ideje köztünk vannak, mások csak egy-egy évig vesznek részt szolgálatunk életében. A legszorgalmasabbakat, legáldozatkészebbeket minden évben jutalmazuk a lelkigondozók felterjesztése alapján.

Szolgálatunk logója közismert magyar művészünk, Simon András alkotása, melyet kizárólagos használatra adott át nekünk. A grafika címe: „Gyógyító jelenlét”. Bízunk abban, hogy amikor ott vagyunk testvérünk mellett, segítünk vinni terhét, tudjuk valóban gyógyító módon tenni ezt.

A kórházlelkészi szolgálat munkáját egy magánalapítvány is segíti, az „Ember a Kórházban Közhasznú Alapítvány”. A legmindennaposabb eszközöktől (például a kórházi szentmisékhez szükséges ostya), a karácsonyi ajándék szaloncukron át a szakkönyvekig sok minden köszönhető ennek az alapítványnak és támogatóinak.

Brazda Judit

Beszámoló a hatvani önkéntes csoport működéséről

A hatvani Albert Schweitzer kórházban 2012 augusztusától vagyok lelkigondozó. Munkámat jelenleg 8 önkéntes segíti, és 4 új jelölt ül most itt, egy régi és egy leendő önkéntes kivételével mindannyian aktív nyugdíjasok. A kórház 12 osztályából jelenleg 7 osztályt heti rendszerességgel látogatnak az önkéntesek is. Mindenkinek megvan, hogy a hét melyik napján jön és mindig ugyanarra az osztályra megy. Az új önkénteseknél közös megbeszélés után alakul ki, hogy melyik osztályra fognak bejárni. Fontos, hogy olyan osztályra menjenek, ahová vagy még nem jár be önkéntes, vagy a betegek részéről nagyobb az igény a beszélgetésre (pl. krónikus belgyógyászat, ahol hónapokig bent van 1 beteg), de azt is mérlegeljük, hogy az önkéntes maga hol teljesítene szívesen szolgálatot. A kettő összehangolásával alakul ki, hogy ki hová megy majd. Ha eldőlt, hogy melyik osztályra fog járni az új önkéntesünk, akkor előzetes egyeztetés után bemutatom az osztály főnövérenek. Megbeszéljük, melyik nap kb. milyen időben fog szolgálatot teljesíteni. A főnövér ezt továbbítja a nővérek felé így már nem éri az osztályon dolgozókat sem váratlanul az új önkéntes felbukkanása. Az,

hogyan valaki mindig ugyanarra az osztályra megy többek között azért is jó, mert kiszámítható mind a kórház, mind az önkéntes számára és így az osztályon dolgozó nővérek és az önkéntes is kölcsönösen megismerik egymást. Valamint, ha mindenki akkor jönne, és arra az osztályra menne, ahová ő gondolja, akkor az is előfordulhatna, hogy egy napon 3-4 ember is odamenne a betegekhez felajánlva segítségét más napokon meg senki. Ez sem a beteg, sem az önkéntes számára nem lenne jó. Így arányosan eloszlik a beteglátogatók jelenléte, s a beteg sem terhelődik túl, sőt örül a látogatásnak és az önkéntest sem utasítja el azért, mert már az előbb beszélgetett valakivel. Valamint így az is előfordulhat, hogy ha a betegnek egy hétnél tovább bent kell lennie a kórházban az önkéntes már ismerősként újra meg tudja látogatni.

A hatvani kórházban nincsenek szentmisék. Sajnos megfelelő hely sincs a szentmiséknek. A kórház tárgyalóterme a betegek elől elzárt részen van, a lelkipozítói iroda pedig a kórház főépületén kívül, a kórtermek pedig kicsik így egy esetlegesen ott tartott szentmisén a szobában fekvő betegeken kívül esetleg még 1-2 beteg tudna részt venni rajta és ritka is az olyan, amikor egy kórteremben mindenki katolikus. De minden szombat délelőtt a környék atyái és akolitusai bejárnak a kórházba, ezáltal azok a betegek, akik kérik szentáldozáshoz, szentgyónáshoz vagy a betegek kenetének felvételéhez járulhatnak. Minden alkalommal 2 atya jön egyszerre megosztva egymás közt ki melyik osztályra megy kiszolgáltatni a szentségeket. Átlagban 25-30 beteg kéri valamelyik szentséget egy-egy alkalommal. Külön öröm a betegek számára, ha saját lelkipásztoruk teljesít szolgálatot a kórházban. Ha előre tudjuk, hogy olyan atya jön, akinek a falujából van szentséget kérő azt általában jelezni szoktuk feljűk. Azt, hogy melyik beteg igényli a szentségekhez járulást, úgy tudják meg az atyák, hogy minden pénteken 2 önkéntes bejárja a kórház összes kórtermét felajánlva a betegeknek ezt a lehetőséget. Egy összesítű táblázatba pedig felírják a beteg nevét és azt, hogy melyik szentséghez szeretne járulni (a táblázat tartalmazza az osztályt és a kórterem számot). Ezt az összesítűt borítékban a kórház portáján hagyják a papok részére. Így minden beteg számára adott a lehetőség, hogyha szeretne a kórházi bent léte alatt is szentségekhez járulhasson. Fontos feladata ez a szolgálatunknak, hiszen a betegekhez így jut el a szentségekhez járulás lehetősége, és tapasztalatból mondhatom (ha valamelyik összeírű önkéntes nem ér rá én szoktam „helyettesíteni”) nehéz feladat. Sokkal több emberrel találkozik így az összeírű, mint egyéb szolgálatot végezve és emellett számos beszélgetés is kialakul.

Csoporttalálkozűink havonta 1 alkalommal vannak, csak jűl., aug. hónapban szoktunk szűnetet tartani. Találkozűinkat mindig a betegekért és értűk dolgozűkért mondott imával kezdűk. Majd ha valamilyen

egyházi ünnep közelébe esik az összejövetelünk (pl. Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának ünnepe), akkor mondok annak lényegéről pár szót (itt előbújik belőlem a hittanár, hiszen eredetileg az volnék és jó pár évig tanítottam is). Majd mindenki megoszthatja velünk, ha az elmúlt hónapban a szolgálat során volt valamilyen kiemelkedő öröme, vagy nehézsége/elakadása. Ez utóbbinál bárki elmondhatja ő hogyan oldotta volna meg azt a helyzetet, mit tenne ilyen esetben. Fontos, hogy soha nem kioktatjuk a másikat, hanem csak azt mondjuk, mi mit tettünk/tennénk ilyen helyzetben. Én magam felnőtt fejjel is nagyon szeretek játszani, ezért a találkozóinknak rendszeresen része valamilyen személyiségfejlesztő, vagy empátiát, kommunikációs készséget fejlesztő játék is.

Találkozóink kötetlen, baráti beszélgetéssel, sokszor valamelyik önkéntes jóvoltából, sütizéssel zárulnak.

Mivel sokszor nem találkozunk össze, amikor szolgálatba jönnek az önkéntesek így a találkozók közötti kapcsolattartást az önkéntes füzetünk segíti, ide írom én is az üzeneteimet az önkéntesek számára, illetve ők is abba írják le pár mondatban, hogyan sikerült az aznapi szolgálatuk. Az irodában van egy önkéntes faliújságunk is, ahová kis imádságokat, gondolatokat szoktam kiírni, ami a szolgálatra való lelki felkészülést segíti.

Dr. Süttő Judit

Önkéntes beteglátogatói emlékek

Foglalkozásomból adódóan sokat találkoztam emberekkel. Gyakran fordult elő, hogy valaki elmondja nekem a bajait, kiönti a szívét. Én ilyenkor régen mindig úgy éreztem, hogy mondanom kellene neki valami nagyon okosat, meg kellene oldanom a problémáját. De ez általában nem sikerült, mert egyrészt kevés információ állt a rendelkezésemre, másrészt ezek a helyzetek általában nem egykönnyen megoldhatók. Ezért ilyenkor mindig úgy éreztem, hogy nem állok a helyzet magaslatán. Pedig sokszor a panaszos láthatóan megkönnyebbülve avval fejezte be mondanivalóját, hogy "köszönöm, hogy meghallgatott". Ilyenkor elszégyelltem magam, hogy, lám ez az emberke nem kapta meg azt a bölcs tanácsot, ami járt volna neki, mégis hálás. Amikor néhány éve megláttam a templom hirdetőtábláján a lelkigondozói tanfolyam hirdetését, nagy örömmel jelentkeztem, azért, hogy az ilyen helyzeteknek jobban megfeleljek.

A Fő utcában jó hangulatú szombat délelőttöket töltöttünk el. Az hamar kiderült, hogy csak néhány hivatásosként dolgozó kap teljes kiképzést, de előadásokat mi is hallgathattunk. Nagyon hasznos volt,

amikor rávezettek minket, hogy nem bölcsességet, jó tanácsokat kell osztogatni a hozzánk forduló embereknek, hanem figyelmesen, együtt érzően meghallgatni őket. A probléma úgylis csak akkor oldódik meg, ha az érintett maga talál megoldást.

Nagyon örültem, amikor megtudtuk, hogy önkéntes beteglátogatóként mi is segíthetünk a kórházban. Magam is voltam már betegként kórházban, éreztem a kiszolgáltatottságot, amelytől hatványozottan szenvedhet az, aki esetleg heteket, hónapokat tölt öregen, sérülten a kórteremben. Nagyon szemléletes az a kép, hogy ha az életet egy túrának képzeljük el, az önkéntes az, aki egy pohár vizet ad a fáradt, szomjas turistának, a lelkipásztor pedig végigkíséri az utast az útján. A szomjazónak inni, adni, szépen illik Jézus evangéliumi szavaihoz, hogy szomjas voltam és innom adtatok.

Sok év eltelt már azóta, hogy elkezdtek a látogatásokat. Körülbelül 10 fős csoport állt össze. Van, aki kimarad, folyamatosan jönnek újak, de a közösség állandó. Nagyon jó, hogy van egy szobánk a kórházban. Túl azon a gyakorlati hasznon, hogy tudjuk hova tenni a holminkat, arra is jó, hogy amikor belépünk, letesszük az utcai kabátunkat, átvesszük a látogató köpenyt, egy kicsit ráhangolódunk a beteglátogatásra. Lehet egy kicsit elcsendesedni, egy fohászt elmondani, és úgy indulni a betegek közé, hogy ebben az elkövetkező órában most csak ők lesznek a fontosak, a mi gondjainkat a kabátunkkal együtt letettük. Nagyon jó nekem, hogy beteglátogatás után zsolozsmára mehetek, és a betegek gondjait azon melegében tovább adom az Úristennek. Ebben a szobában tartjuk havonta az összejeveteleinket, ahol ki-ki elmesélheti élményeit. Sokat okulunk egymás tapasztalataiból, és örülünk annak, hogy a később bekapcsolódók is milyen lelkesek, ügyesek.

Az első évben az én feladatom az volt, hogy minden héten összeírjam a szentségekhez járulni akaró betegek névsorát, mivel minden szombaton jön be katolikus pap a kórházba. Ehhez végigjártam az összes kórtermet, és igyekeztem minden beteget megszólítani. Az első alkalom szinte sokkoló élményt jelentett. Körülbelül három órába telt, amíg végigjártam a százegynéhány ágyas kórházat. Nagyon megdöbbenett, mennyit szenvednek a betegek. Talán akkor éreztem meg legjobban, amire az Egyház figyelmeztet minket Hamvazószerdán "porból vagy és porrá leszel".

Felmerült kérdésként, hogy kell-e egyáltalán összeírni a szentségekhez járulni kívánó betegeket. Több atya mondta, hogy, ő úgylis végigjárja a kórtermeket. Én azonban úgy látom, van értelme annak, amit csinálunk. Talán jó, ha van idejük felkészülni a szentáldozásra, nem váratlanul érkezik az atya. Sok olyan ember van, aki a pap közeledését elutasítaná, de ha előtte néhány dolgot

megbeszélünk, már örül a lehetőségnek. Leggyakoribb eset, hogy azt hiszik, fizetni kell, és szégyellik, hogy nincs pénzük. Az elváltak helyzete is nehéz. Az egyik nőbeteg, aki nem volt ugyan idős, de nagyon rosszul volt, súlyos műtét előtt állt, nem kérte a pap látogatását. De úgy tűnt, hogy ezt szomorúan teszi. Kiderült, hogy elvált lévén, nem járulhat a szentségekhez. Mondtam, hogy azért beszélgethet az Atyával. Következő alkalommal, már túl a műtéten, boldogan mondta, hogy "volt itt az atya, és olyan jó volt..."

A rehabilitációs osztályon hónapokig feküdt egy fiatalasszony. Súlyos beteg volt, de legalább harminc-negyven évvel fiatalabb a betegtársainál. Sok látogatója volt, férje, gyerekei gyakran voltak nála, így sokban különbözött a többiektől. Valahányszor megkérdeztem, szeretne-e a katolikus pappal találkozni, mindig kissé fölényesen mosolyogva utasított el, mintegy jelezve, hogy ő az ilyesmire nem szorul rá. Az egyik héten (éppen nem volt látogatója) talán úgy tettem fel a kérdést, hogy ugye, most sem kéri? Meglepetésemre azt mondta, talán jó lenne. Megtudtam, hogy bár volt elsőáldozó, évtizedek óta nem volt templomban, azt sem tudja, mit kell csinálni. Bátorítottam, majd az atya segít. Következő héten nagyon kíváncsi voltam, hogyan változott a hozzáállása. Üresnek találtam az ágyát. Nagyon megdöbbenett, amikor megtudtam, hogy meghalt egy-két nappal a plébános úrral való találkozás után.

Meggyőződésem, hogy a betegeknek segítünk, ha a szentségekhez járulhatnak, nemcsak a magunk statisztikáját javítjuk. Egy idős néni, aki sokáig feküdt a rehabilitációs osztályon, elmondta, hogy látja, mennyivel nyugodtabban halnak meg, akik részesültek a szentségekben. Ez a néni nagyon sokat apostolkodott, igyekezett az „utolsó kenet”-től való félelmet eloszlatni betegtársaiban. Bent fekvése három hónapja alatt sok betegtárs halálának tanúja volt, és nagyon jó érzéssel töltötte el, ha valaki az Úristenben bízva tudott meghalni.

Egy megdöbbenő történetet mesélt el egyik beteglátogató társunk. A 80-as években fiatalasszonyként súlyos beteg lett. Saját munkahelyén, a hatvani kórházban ápták. Az állapota egyre rosszabb lett, felmerült, hogy talán fel sem épül. Akkoriban, az uralkodó ideológiának megfelelően, nem sokat törődött a kereszténységgel, de ebben az állapotában nagyon felmerült benne a vágy az Úristen után. Akkortájt csak inkognitóban mehetett be pap a kórházba, de egy hívő nővér segítségével egy fiatal káplán bejutott hozzá. Az egészségügyi dolgozónak járó egyágys kórteremben nyugodtan tudtak beszélgetni, és a megtérés hihetetlen nyugalmat szerzett neki. Az ő örömét látva a fiatal atya mindennap bejárt őt megáldoztatni, persze csak titokban. Az egyik nap, az atya távozása után az egyik betegtárs érdeklődött, ki ez a gyakori látogató. Ági a frissen megtértek nagy lelkesedésével elmondta,

hogy egy katolikus pap, aki neki a lelki békét meghozta. Az érdeklődő idős férfibeteg nagyon sajnálta, hogy ezt nem tudta előbb, mert másnap neki is súlyos, kockázatos műtete volt kitűzve. és ő is szeretne volna rendezni kapcsolatát Istennel. Nem látszott mód, amivel visszahívhatták volna az atyát. Egyszer csak kopogtak, és az atya magától visszajött, mert otffelejtett valamit. Ezután módot kerítettek az idős bácsival való beszélgetésre, aki aztán másnap, már felkészülve valóban meg is halt.

Minden beteget igyekeztem megszólítani. Persze, aki már messziről nemet int a szomszédhoz intézett kérdést hallva, azt már nem zaklatom. De a legtöbben, még az elutasítók is, hosszasan válaszolnak, elmesélnek egy-két dolgot az életükből. Van, akinek kell egy kis bátorító kérdés, pl. "hogyan érzi magát?", és utána nyílik meg. Ez nagyon időigényes, és egy év után kezdtem úgy érezni, hogy nem csinálom elég jól idő hiányában. Ezért átadtam ezt a feladatot, azóta általában ketten végzik.

Utána látogatni jártam be, egy évig az akut belosztályra. Ide általában váratlan betegség kapcsán kerülnek be a betegek, helyzetük hirtelen változása nagy megrázkódtatás. Van, aki családjától is távol van, mert munkahelyén érte a baj. Ők is nagyon hálásak voltak, hogy elbeszélhették történetüket.

Egy év után a rehabilitációs osztályra kértem a beosztásomat, mert hiányérzetet okozott, hogy a beteggel, akivel beszélgettem, nem találkozom többet. Itt az a jó, hogy sokáig itt vannak a betegek, jobban megismerem őket. De van olyan önkéntes társunk, akinek éppen az jelent élményt, hogy állandóan új arcokat lát. Az idős nének nagyon szeretetre méltók, hálásak, ha valaki meghallgatja élettörténetüket, rengeteg összegyűjtött tapasztalatukat. Volt, aki lekvár főzési titkait osztotta meg velem. Nagyon tanulságos, hogy a sokszor lesajnált, hagyományos falusi vallásosságnak milyen nagy a megtartó ereje. Az is nagyon lelkesítő, hogy a betegek hogyan apostolkodnak egymás között. Bátorítják egymást, hogy jelentkezzen a szentségek vételére. Vannak olyan kórtermek, ahol közösen imádkoznak. A férfibetegekkel egy kicsit nehezebb, sokan szeretnének politizálni, amit igyekeztem lehetőleg elkerülni. Volt egy férfibeteg, aki, amikor megtudta, hogy kapcsolatban vagyok a katolikus egyházzal, előadta, hogy milyen nagy a bűne Mindszenty bíborosnak, hogy kiküldte a magyar katonákat a háborúba. Erre azért csak annyit kellett válaszolni, hogy Mindszentyt a németek is letartóztatták, és hercegprímás csak a háború vége után lett. A beteg hümmögött rá valamit, de azért jelentkezett áldozásra.

Van néhány beteg, akiből dől a gyűlölet az Egyház iránt. Ilyenkor nem látom értelmét vitatkozni. Nagyon elszomorított egy középkorú, nem súlyos beteg férfi, aki elmondta, hogy gyerekkorában buzgón ministrált, de azóta szakított az Egyházzal. Ennek fő oka, hogy a szomszédja,

akivel valamilyen kerítésjavítási problémán összevesztek, templomjáró ember. Ennyi elég volt neki, hogy elforduljon az Úristentől. Nem láttam értelmét, hogy győzködjem, csak remélem, hogy a történet elmesélése talán annak újragondolását és átértékelését is eredményezte nála.

Sok betegnek nagyon nehéz megérteni a beszédét, és néha az sem biztos, hogy értik mit mondunk nekik. De többször megtapasztaltam, hogy ez nem is olyan nagy baj. Azt mindenki megérti, ha megsimogatjuk a kezét, és rámosolygunk. Ez Teréz Anya gondolata, hogyha semmit nem adhatsz már, add a mosolyod. Csodálatos élményem volt egy idős nénivel. Egyedül volt egy kórteremben, amikor beléptem, éppen kezelték valamivel a nővérek, a néni meg egyfolytában kiabált. Teljesen zavart, mondták a nővérek, semmi értelme bármit kérdezni tőle. Mindkét keze le is volt kötve, nehogy valami bajt csináljon. De nekem úgy tűnt, hogy a néni jajveszékelése nem teljesen értelmetlen. Megvártam, amíg egyedül maradtunk, megsimogattam a lekötött kezét, és figyeltem rá. Kissé összefüggéstelenül, de azért követhetően dőlt a néniből a panasz. Aki kicsit is járatos a huszadik század viszontagságos magyar történelmében, megérthette, miken ment át ez a szegény asszony. Az első világháborúban az apját vesztette el, a második világháború utáni idők a férjétől fosztották meg. Rengeteget kellett egyedül dolgoznia. "és még itt is mindenki kiabál velem" fejezte be a panaszait. Utána egyszer csak azt mondta, "máris egy kicsit könnyebb, hogy elmondhattam". Úgy érzem, egy ilyen pillanatért kitartást és erőt ad évekre.

Nem minden beszélgetés sikerül jól. A legkeserűbb emlékemet leírom: A nővér küldött be egy magányos férfihez, mondván, hogy nincs se látogatója, sem szobatársa. 60 év körüli, nagyon leromlott állapotú beteg volt. Szemlátomást nagyon szívesen beszélt a múltjáról, bár sejtettem, hogy nem minden volt igaz. Amikor meg panaszkodni kezdett a falon rohángáló nagy fekete bogarakra, kiszaladt a számon, hogy én nem látok bogarat. Nagyon mérges lett, hogy miért nem látom. (Feltehetően alkohol-elvonási tünetei voltak.) Utána megkentem a kiflijét, de ehhez használnom kellett a kését. Nem esett jól, hogy többször is ellenőrizte, visszaadtam-e a bicskát. Gondolom, egyszer-kétszer meglopták már. Búcsúzaskor megkérdeztem, segíthetek-e valamit. "Egy kis aprópénz jól jönne" volt a válasz. Zavaromban annyit feleltem, hogy nincs nálam pénz (igaz is volt). Utána napokig bántott a dolog, a következő alkalommal már nem volt ott a betegem, átvitték Mátraházára.

A kórházban gyakori eset a halál. Egyszer nekem is megdöbbenő élmény volt, amikor egy haldokló az én megnyugtató simogatásaim között lépett át a túlvilágra.

Bár az adás és a segíteni akarás visz minket a kórházba, nagyon sokat kapunk a betegektől. A fenti megdöbbenő élményeken kívül

nagyon jól esik a betegek szeretete. Ki ne hatódna meg, amikor azt hallja: "de jó hogy jött, már úgy vártuk."

Amikor egy kicsit belefáradunk, sokszor kapunk egy kis megerősítést. Egyszer kétségek fogtak el, egyáltalán használunk-e a betegeknek. Ekkor egy nénivel találkoztam, akit már régebben is látogattam. Nagyon rosszul volt, többször hányt, simogattam, itatgattam, nem is tudtunk beszélgetni. De egyszer csak kinyitotta a szemét, és annyit mondott: "De jó, hogy itt van".

Dr. Dobos Gizella tanúságtétele

Kedves munkatársak!

Szeretettel köszöntelek Benneteket!

Tanúságot tenni Istenről és az Ő szeretetéről, amely a mi munkánk alapja is, minden helyzetben kötelességünk. Ezért engedjétek meg, hogy most néhány mondatban elmondjam nektek szolgálatom történetét, és néhány gondolat erejéig beszéljek a betegekkel való találkozásokról.

A hatvani Albert Schweitzer Kórház beteglátogató csoportjához tartozom. A kezdő csapatban még nem voltam jelen, de már így is több mint 4 éve járok rendszeresen a betegekhez.

Gyógyszerész vagyok. Aktív koromban gyógyszertárban dolgoztam. Hivatásunk a gyógyszerkészítés mellett a beteg emberek segítségéről szólt. Nemcsak a gyógyszertárban találkoztam beteg, kiszolgáltató emberekkel, hanem egészségneveléssel is foglalkoztam. Gyerekeknek, és felnőtteknek is tartottam foglalkozásokat. A Vöröskereszt tagjaként elsősegélynyújtó tanfolyamok szervezésében és versenyek lebonyolításában is közreműködtem.

Tartalmas, szép feladatok voltak ezek, és hasznosak is a hallgatók számára, de számomra nem nyújtották a teljesség élményét. Istenhit, istenszeretet, a gondviselésbe helyezett bizalom, az Istenre való hagyatkozás ezekben a tevékenységekben valahogy nem értek bele, nem rejtettek a lélekhez is szóló gondolatokat. Amikor azonban néhány év elteltével nyugdíjas lettem, és édesanyám is idősebb lett, egy alkalommal a templomban olvastam egy felhívást beteglátogató tanfolyam indulásáról. Nem gondolkoztam sokat, jelentkeztem.

Őszintén szerettem volna tudni, hogyan történik az egyházban a betegek támogatása testi és lelki bajaikban. Akkor még nem gondoltam kórházi beteglátogatásra. A természettudományok és hitünk kapcsolatát, egységét, azt a bizonyos teljességet kerestem, és édesanyám ápolását, elkísérését tartottam feladatommá és célomnak. Édesanyám szép, vallásos lelkülettel rendelkezett. Így nagy segítség volt számomra a tanfolyam elvégzése. A legfontosabb, amit a képzés során megtanultam

az, hogy nem a sok beszéd, hanem a jelenlét, a részvétel a fontos a betegek, a haldoklók mellett. Édesanyám 2008 végén otthon, imádságos lélekkel, zokszó nélkül, csendesen, kezemet fogva halt meg.

Hála Istennek a lelkigondozónk számon tartott a kórházban, és néhány hónap múlva hívott a beteglátogató csoportba. Igent mondtam, és 2009-ben elkezdtem a szolgálatot.

A sürgősségi osztályt választottam. Itt hetenként új betegekkel találkozom. Szinte lelki elsősegélyt nyújthatok.

4 év alatt három-négyszáz beteggel találkoztam, Megtapasztaltam, hogy igénylik a törődést, együttérzést, szeretetet. Bár ezeket sokszor a hozzátartozóktól is megkapják, a lélek mélyén szunnyadó emlékeket, fel nem dolgozott gondokat, titkolt sérelmeket, félelmeiket szívesebben osztják meg egy segítő idegennel.

Néhány mondat arról, hogyan zajlik egy-egy látogatás. Az orvosok nővérek nagyon elfoglaltak. A köszönésen túl csak ritkán van alkalom egy konkrét betegről beszélgetni. Ilyen is van, de legtöbbször rám bízzák a betegek kiválasztását. Belépve egy kórterembe elmondom, hogy ki vagyok, honnan jöttem és azt, hogy mindenkihez jöttem, de egyenként szeretnék beszélgetni velük. A megszólítás ezerféle lehet. A kezdő mondatokat maguk a betegek vagy környezetük inspirálja. A betegek kora, mosolygó vagy szomorú arca, derűjük vagy fáradt tekintetük, szép frizurájuk vagy borostásságuk, imakönyv, rózsafüzér az éjjeliszekrényen, rejtvényfüzet vagy rádió az ágyon mind egy-egy ötlet a beszélgetés elkezdéséhez. A begipszelt karú nénitől nyilván azt kérdezem először, hogy nagyon nehéz a karját tartani?

Innentől kezdve teljes odafordulással, őszintén érdeklődve, csak a kiválasztott betegre figyelek, és nagyon tapintatosan próbálom irányítani a beszélgetést. Máig csodálattal tölt el, hogy egy banális kérdéstől, bizonytalan vagy szégyenlős mondattól hogyan jutunk el a lélek mélyéig. Mert legtöbbször kiderül, hogy "Mélységes mély a múltnak kútja", ahogy Thomas Mann írja.

Csak néhány témát említek az életregényekből. Ha egy édesanya elmondhatja, hogy miért gondol otthon maradt gyermekeire inkább, mint saját magára, vagy hogyan romlott meg a kapcsolat egy családban játékszenvedély miatt, vagy milyen szomorúságot hordoznak magukban az elváltak, mit jelent egy gyermek, házastárs elvesztése, hogyan mérgezi meg a jó kapcsolatokat is az italozás: ha ezekről beszélhetnek a betegek, az már a gyógyulás kezdete. Azt szoktam mondani, hogy a lelki dolgok gyógyulása segíti, gyorsítja a fizikai gyógyulást is. Sokszor az örömökről is jól esik beszélniük a betegeknek. A katonaélmények felelevenítése, a fiatalkori munkasikerek, a hobbi tevékenységek, különösen a nagymamák esetében az unokák rajongó szeretete, mind kibeszélendő, lelket felszabadító tevékenység. Szívesen beszélgetek

hitünkről is velük. Egy alkalommal az ökumenizmusról beszélgettünk közösen, mert volt a szobában katolikus, református evangélikus vallású beteg is. Másik alkalommal egy néni azt kérte, hogy a szentírásból zsoltárt imádkozzunk és annak két sorából a maga életére ismert. Ebből kiindulva feltárult előttem áldozatos, nehéz, de szép tartalmas élettörténete. Egy halottját hangos szóval sirató családot közös imával sikerült lecsendesíteni. Különösen jó érzés tölt el, amikor depresszióba süllyedt ember hajlandó megszólalni. Ők, egy érintésből egy simogatásból érzik meg legtöbbször, hogy mellette vagyunk.

Ezeknek az elbeszéléseknek a meghallgatása, komolyan vétele, a rájuk adott reakciónk: egy mosoly, fejbólintás, egy megértő kézfogás, egy elismerő helyeslés, egy rövid megjegyzés, buzdítás: ez a mi legjelentősebb, legfontosabb lehetőségünk és segítségünk a betegek számára. A bizalom jelének tartom, hogy a betegekhez érkező hozzátartozók gyakran azt kérik, hogy maradjak köztük és beszéljünk együtt. Szoktam nekik mondani, hogy a család jelenléte a legjobb orvosság, és a beteget soha ne hagyják magára.

Szinte csak egyfajta negatív élményem szokott lenni. Az, amikor a beteg nem szeretne beszélgetni velem, és magára húzza a takaróját. Természetesen ezt én megértem, elfogadom, és soha nem erőltetem a beszélgetést. Feltétezem, hogy valóban így a legjobb neki valami miatt. Talán kimerítették a vizsgálatok, vagy már nagyon várja a hozzátartozóit, esetleg nem akar lelkileg kitárulkozni a szobatársak előtt. Majd legközelebb! – gondolom ilyenkor.

A magunk számára is fontos, hogy öröm, jóleső érzés legyen a szolgálat. Megemlítem a közös karácsonyi ünnepléseket a betegekkel, a rendszeres havi találkozásainkat, és azt, hogy biztonságot és támaszt jelent nekünk beteglátogatóknak, hogy a benyomásainkat, esetleges nehézségeinket megbeszélhetjük a csoporton belül, akár egymással akár a lelkigondozóval.

És mi ad erőt, késztetést, hogy a következő héten is elinduljak és a betegágy mellé álljak? Az ima és a köszönet. Az imában kérem Istent, hogy minden héten találjak 1-2 beteget, akinek igazán szüksége van rám. Amely legtöbbször megadatik. Búcsúzáskor pedig szinte mindig elhangzik, hogy Isten áldja meg a szolgálatomat, Isten adjon erőt, hogy még sok beteget meglátogathassak. A nővérek is köszönettel búcsúznak minden alkalommal.

Befejezésül egy rövid történet arról, hogyan van jelen köztünk Jézus egy találkozásban, hogyan válik valóra felszólítása ma is: „Kelj fel és járj!” Nekünk, beteglátogatóknak csak türelemmel, alázattal megértéssel, segítő beszélgetéssel a beteg mellé kell állnunk. Amikor a lehangolt, bágyadt, koránál idősebbnek látszó asszony mellé léptem, jött a nővérke és hangos szóval pirongatta, hogy bizony fel kéne már kelnie,

tudna ő járkálni a kerettel, csak nem akar. Majd én segítek – gondoltam – bár igazán nem reméltem, hogy fog sikerülni. Láttam Bözsike nénin, hogy gondolatai egészen máshol járnak. Kiderült, hogy élettársával szeretne beszélni, aki szintén kórházban van, csak egy másik városban. Miután megbeszéltük, hogy mit lehet tenni, csodák csodájára azt mondta, hogy most már szeretne felkelni és járkálni, ha segítenék neki. Mikor kiértünk az ajtón, a nővérek is hangosan biztatták és dicsérték. Én pedig csendben magamban hálát adtam a Jóistennek.

Öröm és jutalom számomra a szolgálat, mert megtaláltam benne a teljességet!

Köszönöm figyelmeteket!

Dr. Dobos Gizella

Történet az emberi méltóságról

A hosszú nyári pihenő után megújult várakozással és egy kis izgalommal léptem be a kórház folyosójára. A nővérek üdvözlése után széttétekintve, egy nyitott ajtajú kórtermet láttam. Három férfi beteg gyógyult benne. Ketten közülük derűsebbnek tűntek, harmadik társuk azonban igen elesettnek látszott csukott szemmel, beesett arccal, kissé sárgán feküdt a kórházi ágyon, szabadon, egy szál pelenkában. Egy pillanat alatt átsuhant a gondolat bennem: Ő szorul rá leginkább a segítségre. Azért – talán némi kommunikációs öröme vágyva –, a két derűsebb beteggel beszélgettem először. Bizony nekik is voltak gondjaik. Végül felhívták a figyelmemet, hogy harmadik társukkal nemigen tudok beszélgetni, mert nagyon rossz állapotban van.

Azért a homlokát csak megsimogatom – gondoltam –, és az ágyához léptem. Megérintettem a homlokát, és meglepetésemre, ha nehezen is, de megszólításomra érthetően válaszolt, majd lassan, de folyamatosan beszélgettünk. Elmesélte nehéz életét, hogyan hagyta magára a családja betegségében, hogyan került szociális otthonba. Egyszer csak azt kérte, hogy adnám oda szekrényéből a nagy táskáját. Kérte, hogy segítsünk neki felülni. Ezt meg is tettük az időközben a szobába betérő nővérkével. A nagy táskából egy csinos póló került elő, és betegünk egy kis segítséggel magára is öltötte. Mindenki csodálkozva nézett rá. Talán szeretne valahová elmenni? – kérdeztük. Nem, nem – mondta halkan, mintegy magának –, de én most egy hölgygel beszélgetek! És tovább beszélgettünk. Egyre érthetőbb hangon, egyre magabiztosabban, reménykedve a jövőben.

Emberi méltóságunk csírája a lelkünkbe van írva. Isten saját képmására teremtett minket. Ha bízunk egymásban és segítjük egymást, méltóságunk csírája ki is bontakozik bennünk és termést hoz.

Mucsi Teréz tanúságtétele

Mikor felkérést kaptam, nagy örömmel fogadtam a lehetőséget, hogy itt most megoszthatom gondolataimat, tapasztalataimat, érzéseimet, amit ez az önkéntes szolgálat ad nekem.

Hogyan született meg az elhatározás, hogyan lettem önkéntes? Mindannyiunk számára volt egyfajta készítés, és út, amit végig kellett járni, míg meghoztuk a döntést. Én hosszú ideig éreztem valaminek a hiányát, ami nem egy kézzel fogható dolog volt, valami, ami belülről jött. Mígnem jelet kaptam abban a hirdetésben, amit a hatvani templom aytáján olvastam. Végig olvasva betelt a lelkemben az úr. Megtaláltam, amit kerestem. Boldog voltam, hogy hívást kaptam egy feladatra.

Jelentkeztem, de fogalmam sem volt mire vállalkoztam. Ezek után tudjátok, jönnek a beszélgetések, váci nap, ígérettétel. És eljön az első nap, mikor el kell indulnod a kórterem felé. Két beteget kerestem fel az első alkalommal. Ma már úgy mondom: „viszonylag jól sikerült” a látogatásom. Oldott beszélgetések voltak, az egyik beteg aznap jött be kivizsgálásra a másik készült haza, gyógyulóban volt. Szerencse, vagy véletlen, hogy így alakult? Jó érzésekkel mentem haza. Elégedett voltam, de ma már azt is tudom becsaptam magam, ennél azért ez a szolgálat többet vár tőlem.

Talán azért is történt, hogy egy héttel később, a szolgálat napján fejfájással ébredtem, rosszul indult a napom. Délutánig sem sokat változott a hangulatom. Így mentem a belgyógyászatra a nővérekhez, tud-e ajánlani olyan beteget, akinek szüksége lenne vigasztalásra. Szóra sem méltatott, neki is rossz napja lehetett. Tovább mentem. A néni, akivel előző alkalommal beszélgettem, közölte: most nincs kedve velem beszélgetni. Átmentem a szomszéd kórterembe, az első ágyon csövekkel-tűkkel teli idős néni feküdt, édesanyám arca jelent meg előttem. Megijedtem. Elmenekültem a kórházból. Otthon átgondoltam a történeteket. Arra gondoltam, nem jól értettem a jelet, nem erre a feladatra kaptam hívást. Aztán arra is gondoltam, ez próbatétel, be kell bizonyítanom alkalmas vagyok rá, hogy ezen az úton járjak.

Ezek után szorongva mentem a következő szolgálatra, minden kellemetlenség ellenére éreztem ez a feladatom, itt a helyem. Úgy gondoltam adok még egy esélyt magamnak. A lépcsőn mentem fel szép lassan, imádkozva a negyedik emeletig. Amint beléptem a folyosóra az első kórteremből egy elhunyt beteget hoztak ki. Felvillant bennem a felismerés: ez nem lehet véletlen, most esem át a próbatételen. Itt és most eldől: maradok, vagy tovább kell lépnem. Higgadtan éltem meg az esetet. Elsétáltam a folyosó végéig, hogy magam maradjak és elmondjak egy imát az elhunyt lelki üdvéért. Maradtam. Azóta eltelt két év. Türelmesen végig hallgattam nehéz életutakat, vigasztaltam műtétek előtt. Együtt izgultam mindkét lábán amputált beteg első lépéseikre a művégtagokkal. Fogtam a kezét útra készülőknek, imával segítve, vagy könnyítve a búcsút. Ebben a szolgálatban megtanultam elfogadni és feldolgozni a fájdalmasat. Megtanultam, hogy a betegek bajait nem nekem kell megoldani. A betegek többsége türelmes meghallgatásra vágyik, a lelkük gyógyulásában kell segítséget nyújtanom.

Ebben a szolgálatban hitben megerősödtem, tudom, a Szentlélek velem van, és Jézussal mindig találok vigasztaló szavakat. A gondokat, bajokat pedig, ahogy Kerényi Lajos atya mondja: „Hagyd a keresztnél a terheket.” Így teszek, és örömmel tölt el a szolgálat minden perce. De ebben a szolgálatban azt is megtanultam, miként tudok legjobban a betegek javára tenni. Nekem elég imával készülni. Az egész napomat a szolgálatra szánom. Ki kell üresíteni magamat, minden mást félre téve készülek. Csendes percek tartok. Elmélkedem, imádkozom, ezzel feltöltődöm. Lélekben így tudok helyet adni a befogadásra. Az evangélium pedig segít vigasz szavakat találni. Ezáltal erősödöm meg, és az utat melyre hívást kaptam, az ima erejével tudom felelősséggel, alázattal járni. Délelőtt a Mennyei Atyával vagyok, így tudok délután a betegekkel lenni. A velük töltött időt, amit nekik ajándékozok, százszorosán kapom vissza, egy mosollyal, reménnyel, vagy egy könnycseppel a szemükben, mellyel azt fejezik ki, hogy örömet szereztem nekik e nehéz időszakukban. Én pedig lelkemben tele boldogsággal áldom azt a pillanatot, mikor elfogadtam a hívást e segítő szolgálatra.

Kívánom nektek új önkéntes társaim: legyen türelmetek, kitartásotok leküzdeni a kezdeti nehézségeket! Adjon az Úr mindenkinek sok örömet, és Jézussal, hitetek által mindig tudjatok vigaszt nyújtani a betegeknek ebben a szép szolgálatban!

Köszönöm a lehetőséget, köszönöm, hogy meghallgattatok!

Mucsi Teréz versei

A teremtő keze

Sétálok a parton, alant a patak,
Melynek éltető vize, messze fönt, a hegyekben fakad.
Csönd van, hallgatózom, a víz csobogva halad.
Tekintetem követi a vizet,
Tükrében látom TEREMTŐ kezed,
Mellyel megrajzoltad e csodás természetet.

Sétálok a parton, jön a kikelet.
Játszva kúsznak el felettem fodros fellegek.
Közöttük a nap, sugarait küldi a földre,
Új élet fakad, színesedik a kép.
Ismét látom magam előtt a TEREMTŐ kezét.

Sétálok a parton, már zöldül a rét,
Párját keresi cinege, veréb.
Pattan a rügy, virágot bontanak a fák,
Mint egy óriási csokrot, nekünk,
Gyarló embereknek, TEREMTŐ kezed nyújt át.

Sétálok a parton, érik a kalász,
Hűs szellő lengeti, jön az aratás.
Holnap már süti a pék a kenyeret,
Melyet imába foglalva, köszönünk Neked,
Áldjuk TEREMTŐ kezed.

Sétálok a parton, lassan őszbe fordul az idő.
De még vígan kergetőzik, lepke, szitakötő.
Hosszú útra induló ifjaknak, edzést tart a fecskeszülő.
Felnőtt egy generáció, nem evolúció, nem is csoda
TEREMTŐ kezed festette oda.

Sétálok a parton, ezer színben pompázó világ.
Beérett a gyümölcs, kamrában a termés,
Jöhet a megérdemelt pihenés.
Nádszálak közt az őszi szél,
Melynek kezébe vonót TEREMTETTÉL,
Takarodót zenél.

Sétálok a parton, lábam alatt ropog a hó.
Az egész tájat befedi a hófehér takaró.
A régi kép, amit TEREMTŐ kezed adott,
Immáron új színt kapott.

Sétálok a parton, gondolatban messze járok.
Látom a képet, a csodás teremtett világot,
Benne ott az ember, a szorgos, a bűnös, a hitét kereső.
Köztük vagyok, remélem, még sokáig leszek.
Minden nap hálát adok ISTENEM neked,
Hogy hatalmas festményedre, mint apró mákszemet
Odarajzolt TEREMTŐ kezed.
Amen.

A vén diófa emlékei

Fiatal fának első termése,
Vagy egy vénnek száz közül egyike,
Varjú ejtett el, vagy ember ültetett a földbe?
Nem tudom.
De egy szép tavaszon
Mikor a nap sugara átsütött az avaron,
Életre keltem, évek alatt fává cseperedtem.
Karjaim nagyra nőttek, terebélyesedtem.
Hálaként a gondoskodásért, sok termést érleltem.
Téptek fagyos szelek, átéltem jégesőt.
Úgy hetven éven át álltam az időt.
Árnyékkal védtem a kerti padon ülőt,
A tűző nap elől idemenekülőt.
Sűrű lombjaim közé egy napon albérlők költöztek.
Rigócsalád rakott nálam fészket.
Éveken át itt nevelték a csemetéket.
Felmerült bennem a gondolat,
Vajon belőlem új élet hol fakadt?
Múlt az idő, tavasz tél után, sok-sok éven át.
Egy kis idő elteltével a fa is érzi korát.
Minden nap jött a doktorom,
Reggeltől estig kopogtatott,
De már meggyógyítani nem tudott.
Ágaim száradtak, törtek egyre kisebb lettem.
A lélek lassan, csendben elszáll belőlem.
Fűrész hangját hallom, de nem félek,

Most kezdődik egy másik élet.
Hintaszék leszek a kandalló mellett.
Hideg téli estéken, mikor a tűz lángja halkan lobog
Ölemben egy megfáradt embert ringatok.

Ajándék Mennyei Atyától

„Adjatok hálát mindenért, mert Isten ezt kívánja mindnyájatoktól Krisztus Jézusban.” (1Tessz 5,18)

A hit és az ima ereje által azt a kegyelmet kaptam a Mennyei Atyától, hogy megtaláltam lelki békémet, így megnyugodva a Szentlélek által, gondolataimat gyakran írom le versek formájában.

Természet szeretetemnél fogva gyakran sétálok, ilyenkor mindig a Teremtő művét csodálom, és közben hálát adok minden földi jóért. A Teremtő rengeteg ajándékkal halmoz el minket, így született meg a következő vers:

A legnagyobb ajándék Tőled,
Mennyei Atyám, hogy vagyok.
Tőled kaptam anyát, apát.
Mikor megszülettem, megkaptam a csodát.
Enyém lett az élet és a teremtett világ.
Ajándék a föld,
Melybe a vetett mag adja a kenyeret.
Minden nap áldva szelünk meg.
Ajándék a fa,
Mely asztalunkra gyümölcsöt terem.
Mikor az elmúlás korát megérte,
Téli estéken kályhánk melege.
Ajándék a virág,
Mely szépíti otthonunk,
Ünnepeken egymásnak adunk.
Kint a vadon, közöttük boldogan sétálunk.
Ajándék a nap,
Mely mindennek életet adott.
Ragyogásával tölti be a világot.
A hajnali pirkadat, az ébredés.
Kék égbolton a báránnyfelhők.
Délután, az alkonyat vöröslő színe.
A sötét égbolt gyöngyszemei.
Fiastyúk, a Nagymedve, a Göncöl szekere.
Közöttük a hold ezüstös fénye.

A madarak az állatvilág hatalmas serege.
Ajándék a víz,
Mely nélkül nem élhetünk.
Mennyei Atyám, Te adtad ezt nekünk.
Ajándék a gyermekem, az otthonom a barátok.
Ajándék a munkám, a szolgálat.
A kereszt, amit hordozok, az hogy
Jézus útján járhatok.
Általad találtam meg bennük a
Nagy gazdagságot.
Minden kezéd művének dicsérete,
Hála neked Istenem érte.
Felsorolni nem lehet Uram, amit adtál.
Köszönöm a kegyelmet, hogy befogadtál.

Mit tegyek, ha tenni semmit sem tudok?

Mit tegyek, ha tenni semmit sem tudok? Hallgatok. Mint legutóbb mikor egy szép kort megélt néni öntötte rám összes bánatát, amit kiszolgáltatottságában érez. Nem fáj semmije csak a korát, a hályogtól sötét szemeit, remegő kezét, a testét már el nem bíró lábakat a még ép elme nem tudja elfogadni. Lélekben lett beteg. Mondják az ember bizonyos kor után második gyermekkorát éli. Sok dologban vannak egyezések. Viszont gyermekkorban körülvesz minden és mindenki. Idős korban az ember, ha gyermekien ki is van szolgálva különböző okok miatt, de egyedül marad, ha nem is szó szerint, de úgy érzi.

Mit tegyek? Vigasztalnom kellene. Nem találok szavakat, amíg hallgatom; ez látom, jól esik neki. Közben próbálom magam beleképzelni helyzetébe. Mit szeretnék én a beteglátogatómtól. Szeretném, hogy meghallgasson, ezáltal rám figyeljen, így már nem vagyok egyedül a bajommal. Az sem baj ha szavakkal nem vigasztal, hiszen az elme tudja a megélt 90 év ezekkel a problémákkal jár, csak még egy kis idő kell, egy kis türelem, éppen csak annyi, hogy valaki üljön mellettem, esetleg fogja a kezem, és hallgasson, hallgasson, hallgasson... Nyom ez a teher, nehéz, valakinek el kell mondani, a családom tudja, az orvosom tudja, az elmém is tudja, de valakinek el kell mondani. Az öregség nem fáj, csak nehéz a terheit elfogadni, de ha beszélhetek róla, megnyugszik a lélek, és az elme is befogadóbbá válik.

Mit tegyek? Hallgattam. Türelmesen, magamban Jézushoz imádkoztam, bízva, hogy vele segíteni tudtam.

Gyóni Béla Jánosné
A szeretet szolgálata

Istenem, Atyám, nehezemre esik, most azt mondanom: „Legyen meg a Te akaratod!” Bátorságom sincs. Bármennyire is erőtlenség vagyok, mégis megkísérlem. A beteg emberek, akikhez kötődöm azt munkámnak és tevékenységemnek vallom. Rendületlenül bízom gondviselő jóságodban.

Add, hogy életemben mindig felismerjem szent akaratodat, embertársaimban pedig a szenvedő Krisztust lássam!

Mennyei Atyám, áldj meg minden hozzád forduló kórházban fekvő és családja körében lévő beteget! A Te mindenhatóságod és szereteted pótolja mindazt, amit én emberi gyöngeségem miatt nem tudok megadni. Szentlélek, világosítsd meg, ami a tevékenységem teljesítéséhez szükséges, adj hozzá erőt!

Szűzanyám, ajánld kérésem üdvözítő Istenem oltalmába! Munkám végzése közben mindig nagy kegyelmet és sok lelki örömet kapok, hisz a jó Istennek tetsző dolgot cselekszem. Hálát adok a Teremtőnek, megköszönve, hogy megszólított e cselekedetre. Batthyány-Strattmann László mondta: „Hűséggel és szeretettel!”. Ámen.

Szabóné Szekeres Ildikó
**Hogyan is működik Kistarcsán az önkéntes beteglátogató
szolgálat?**

Szeretettel köszöntelek Benneteket! Szabóné Szekeres Ildikó vagyok a kistarcsai kórház lelkigondozója.

Artúr atya arra kért, mondjam el nektek hogyan is működik Kistarcsán az önkéntes beteglátogató szolgálat.

Amikor azon gondolkodtam, honnan is indult ez a szolgálat, és hova is jutottunk el 4 év alatt, Jézusnak a búzaszemről szóló példabeszédének egy mondatát, juttatta eszembe a Lélek: János 12, 20-ban ezt olvassuk: „ha a búzaszem elhal, sok gyümölcsöt hoz”. Ennek a mondatnak a fényében mesélem el a kistarcsai önkéntes beteglátogatók történetét.

Jelenleg 16 önkéntes van a csoportban, ebből 2 önkéntes a kórházi miséken az előkészítésben és a kántorizálásban segít, 1 pedig a misére való hívogatásban, kórtermi áldozás összeírásában szolgál, 10 önkéntes a választott kórházi osztályán betegeket látogat, 3-an családi ok miatt szüneten vannak. 2007 óta adja az imahátteret a kistarcsai szolgálathoz egy péceli asszony, aki beteg férjét ápolja. Ő külsős, de

időnként beszámolok neki a szolgálat eredményeiről és kérem, hogy továbbra is imádkozzon értünk. Önkénteseink a kórház körzetéből járnak be, Kistarcsáról, Csömörről, Kerepesről, Gödöllőről és Szadáról.

Kórházunk a Pest Megyei Flór Ferenc Kórház. 840 betegágygal, és minden osztály mellett van egy ambulancia is. Az ambulanciákon napi átlag 600 beteg fordul meg.

Mivel erre a sok betegre egyedül voltam lelkigondozó, a kórházlelkészi szolgálat elindította az önkéntes beteglátogatók toborzását.

2007 májusában indult a kistarcsai kórházban az első önkéntes csoport. Azóta minden évben december 31-ig tart a jelentkezők regisztrálása. Az a tapasztalat, hogy jól tesz a jelentkezőnek, ha van néhány hónap, ami alatt eldöntheti magában, akar-e elköteleződni a szolgálatra.

A következő év januárjában felvételi beszélgetést tartunk a jelentkezőknek, és aki alkalmasnak bizonyul a betegek melletti szolgálatra, azok vesznek részt majd a képzéseken.

Az első képzés mindig közös, az egész egyházmegye önkéntesei részére. Mint ez a mai nap. Ez az első ízelítő abból, hogyan is forduljunk a betegek felé. Mit mondjunk? Mit képviselünk a kórházban.

A következő két képzés már helyi szinten zajlik. Az első kórházi képzési napon részben átismételjük a közös alkalmon hallottakat, majd bővebben megbeszéljük és mélyítjük a tudnivalókat.

A második képzés már a kórház és a szolgálat praktikus működésének megismeréséről szól. Elmegyünk az új önkéntesekkel a kórházi osztályokra és a főnővér bemutatja az osztályt. Milyen típusú betegséggel fekszenek itt, és mi a speciális az adott osztályon. Mire kell különösen figyelnie annak az önkéntesnek, aki ezt az osztályt választja.

Tehát a kistarcsai kórházba jelentkező önkéntes ezen a tapasztalaton keresztül dönti el, hogy melyik osztályt választja szolgálati helyéül. Cél az, hogy azon az osztályon a gyógyító személyzet részévé váljon, azt a segítséget megadva a betegeknek, amire csak ő képes. Vagyis ingyen, szeretetből, meglátogatni azt az embert, aki szenved, és meghallgatni őt. Ha azt a heti 2-3 óra hosszát odaajándékozza az osztály betegeinek és az ott dolgozóknak, előbb utóbb az ápolók és az orvosok is számítanak rá és kérik a segítségét.

A következő esemény az új önkéntes életében a fogadalomtétel. A havi rendszerességgel történő csoport-összejeövetelen bemutatkoznak az új önkéntesek. Majd ünnepélyes keretek között leteszik a szolgálat esküjét. Ezek után megkapják a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának egyen-köpenyét és fényképes kitűzőjüket.

Ezután kezdhetik meg a választott osztályukon a betegek látogatását. Ez a látogatás hetente 1-2 órát jelent az adott osztályon. Az

osztály jellegétől függően van, ahol alkalmasabb a délelőtti, máshol inkább a délutáni időpont megfelelőbb.

Azért, hogy minél jobban az osztályhoz tartozónak érezze magát, önkéntesünk a személyes holmiját ott helyezi el a nővérszobában. Ez egyben mindig alkalmat nyújt arra is, hogy az ápolókkal is közelebbi kapcsolatot tudjon megteremteni.

Az első alkalommal felmegyek az osztályra az önkéntessel, bemutatkozok a szolgálatban lévő orvosnak, főnővérnek és az ápoló személyzetnek. Majd sor kerül az első beteg meglátogatására is, amiben természetesen segítséget nyújtok. Ez ugyanígy történik a következő héten is, hogy biztonságban érezze magát.

Általában több segítségre nincs is szükség. Az itt lévő önkéntes munkatársaim tudják, hogy a szobám mindig nyitva áll előttük, bármilyen problémával, vagy örömmel nyugodtan fordulhatnak hozzám, próbálok segítségükre lenni, vagy együtt örülök velük. Így a szolgálatukban soha nincsenek magukra hagyva, mindent megbeszélhetünk. Megtisztelő számomra, ha megajándékoznak a bizalmukkal. Úgy érzem, lassan egy nagy családdá válunk. Tudunk egymásról, figyelünk egymásra, fontosak vagyunk egymásnak.

Minden kezdet nehéz. Ez igaz az önkéntes beteglátogatásra is. Nehéz egy összeszokott kórházi osztály dolgozói közé kívülről beépülni. Nehéz a hatágyas kórterembe lépni, idegen, beteg embereket megszólítani. Eltalálni azt a hangnemet, amit az állapotukban szívesen vesznek. Ezt a szolgálatot nagy tapintattal, elfogadással és alázattal lehet csak végezni. Igazán csak úgy lehet benne tapasztalatot szerezni, ha elindulunk és beszélgetünk a betegekkel. Nincs két egyforma beszélgetés, nincs két egyforma látogatás. Mindig fontos az empátia és a beteg szabadságának meghagyása. Pont ezért nagyon érdekes és izgalmas is.

Azt szoktuk mondani az önkéntes beteglátogató meglátogatja azt az embert, aki Krisztusban testvére. Ajándékként éljük meg, mikor egy betegen látjuk, hogy öröm volt számára a látogatásunk, jól esett neki kibeszélni magából azt, ami nagyon nehéz neki az életében. Megtapasztaljuk József Attila verssorainak igazságát: „Hiába fürösztöd önmagadban, csak másban moshatod meg arcodat.”

A betegek meglátogatása alkalmával tapasztalt örömeket és nehézségeket a havi rendszerességgel történő csoporttalálkozásokon tudjuk megbeszélni. A találkozó időpontját általában közösen határozzuk meg. Az időpont előtt névre szóló meghívót küldök postán, vagy e-mailen az önkéntes csoport tagjainak, benne a pontos programmal, amely általában másfél-két órás.

A kistarcsai kórház tanácstermében szoktunk összejönni. A tárgyaló asztalt körbeüljük. Az asztalon terítővel, gyertyával, kereszttel próbáljuk meghittebbé tenni a környezetet.

Kialakult szokássá vált, hogy az önkéntes találkozó két részre oszlik, az első, a szünetig tartó rész a komolyabb, majd a szünet után kötetlenebb, beszélgetősebb.

Imával szoktunk kezdeni, majd a beteglátogatással kapcsolatos eseményeket beszéljük át. Mindenkinek van rá lehetősége, hogy az utolsó találkozásunk óta tapasztalt örömeit és problémákat elmondja és a csoport együtt örül, vagy együtt próbálunk a megakadáson átsegíteni, megoldást keresni.

Minden csoporttalálkozáson meghallgatunk valami olyan előadást, ami segít a beteglátogatóknak, hogy minél jobban tudja végezni vállalt szolgálatát. Ilyen például: a testbeszéd jelei, a haldoklással, halállal kapcsolatos tudnivalók stb.

4 éven keresztül mindig én voltam az előadó. 2010 őszén kezdtem meghívott előadókat felkérni a csoporttalálkozóra. Ilyen volt például Görbe József plébános úr előadása: A gyógyító Jézus, hogyan fordul a betegek felé címmel. Más előadóink voltak Dúl Géza atya (aki az egyházmegyei cigánypasztorációt vezeti) és egy munkatársa, mert szeretnénk, ha többet tudnánk a cigányság szokásairól és belső törvényeiről, hogy jobban tudjunk segíteni, amikor a kórházba roma beteg kerül.

Az előadás után általában rövid szünet következik, amikor teázunk, kávézunk. Szokássá vált, hogy mindig kerül a kávé, tea mellé finom házi sütemény is. Ezt nem beszéljük meg, mégis mindig sokféle finomsággal kedveskedünk egymásnak.

Ezután beszéljük meg a következő találkozásonkig ránk váró feladatokat is. Például az egyházi ünnepkörrel kapcsolatos teendőket. Ki miben, mikor tud feladatot vállalni? (Mivel kórházunk 18 fekvőbeteg osztályból áll, bőven van mit beosztanunk ezzel kapcsolatosan.) Vagy ősszel a tagtoborzással kapcsolatos feladatok beosztását, vagy egyéb éppen aktuális megoldandó feladatokat. A végén mindig egy záró történetet olvasok fel a csoportnak.

Említettem, hogy minden önkéntes a saját osztályán öltözik át. Így nekem, mint lelkigondozónak nincs rálátásom, hogy ki mikor és kit látogatott meg. Ezért rendszeresítettünk a lelkigondozói szoba mellé egy postaládát, amiben egy füzet található. Az önkéntes a szolgálata végén, ebbe a füzet írja be, hogy melyik nap, milyen osztályon hány beteget látogatott meg. Van-e aki lelkigondozói látogatást kér, vagy igényli a szentség kiszolgáltatást. Hetente jelentem a váci egyházmegye kórházlelkésze felé, hogy hány beteggel beszélgettünk az elmúlt héten. A kistarcsai önkéntes csoport átlag 50-60 beteget látogat meg hetente.

Azért, hogy lelkileg és szakmailag is feltöltődjünk, a csoport részt szokott venni az egyházmegyei lelkigyakorlatos házban lévő egészségügyi dolgozók részére szervezett lelkigyakorlatokon. Ez általában a nagyböjti időszakban szokott lenni. Közelről tapasztalhatjuk meg a csoport tagjainak élő hitét, karizmáit, Isten milyen csodálatos ajándékokkal halmozott el bennünket. Ilyenkor egy szobában lakunk, lehetőségünk van egymást jobban megismerni, személyesebb dolgokról beszélgetni. Úgy érzem, ezek a lelkigyakorlatok, Istenhez és egymáshoz is közelebb viszik a csoport tagjait.

A tavalyelőtti lelkigyakorlat vezetőjétől, Tóth Béla, miskolci kórházlelkésztől hallottuk Reményik Sándor: Akarom című versét, ami nagyon megérintette a szívünket. Sokféle hasonlattal érzékelteti, mit is jelenthet egy önkéntes beteglátogató a kórházi ágyban fekvő betegnek. Jézus éppen mire is szeretne minket használni a betegágy mellett.

„Akarom: fontos ne legyek magamnak,
A végtelen falban legyek egy téglá,
Lépcső, min felhalad valami más,
Ekevas, mely mélyen a földbe ás,
Ám a kalász nem az ő érdeme.
Legyek a szél, mely hordja a magot,
De szirmát ki nem bontja a virágnak,
S az emberek, mikor a mezőn járnak,
A virágban hadd gyönyörködjenek.
Legyek kendő, mely könnyet töröl,
Legyek a csend, mely mindig enyhet ad.
A kéz legyek, mely váltig simogat,
Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok.
Legyek a fáradt pillákon álom.
Legyek a délibáb a rónaságon.
Legyek a vén föld fekete szívéből
Egy mély sóhajtás fel a magas éjig,
Legyek a drót, min üzenet megy végig
És cseréljenek ki, ha elszakadtam.
Sok lélek alatt legyek a tutaj,
Egyszerű, durván összerótt ladik,
Mit tengerbe visznek mély folyók.
Legyek a hegedű, mely végtelenbe sír,
Míg le nem teszi a művész a vonót.”

Köszönöm a megtisztelő figyelmeteket!

Kovács Istvánné beszámolója

Életemben most először kértek fel előadást tartani, tudom, hogy nagyon izgulok, ezért leírtam azt, amit el szeretnék mondani:

Először magamról mondanék néhány mondatot: Kovács Istvánné vagyok, 38 éve élek a férjemmel házasságban, 3 gyermekünk van és 8 unokánk. A gyermekeink is szép házasságban élnek. 28 évet dolgoztam betegágy mellett, 14 éve vagyok leszázalékolva, nagyon sok betegségen mentem át, ezért is érzem át, a betegágyban fekvő ember szenvedését.

Elmondom, hogyan találtam rá erre a szolgálatra. Egész érdekesen kerültem a beteglátogató csoportba. Az atya többször kihirdette a templomba, hogy önkéntes beteglátogatónak lehet jelentkezni, ez mindig elment a fülem mellett. Egy vasárnap ünnepeltünk a családdal és felhozódott az atya hirdetése. A férjem erre azt mondta: – Ki fog oda jelentkezni? – és én ráfeleltem, hogy: – Lehet, hogy pont a te feleséged! És akkor erről többet nem beszélgettünk.

De engem ez a gondolat nem hagyott nyugodni, elmentem a templomba, hogy elolvasom a hirdetést, de addigra már levették a hirdetőtábláról. Jött a sekrestyés és kérdezte, hogy mit keresek? – A hirdetést, – válaszoltam. Mondta, hogy az atyánál van, menjünk be hozzá és én mondtam: – Nem fontos! Csak el akartam olvasni. Végül meggyőzött és bementünk a plébániára, és az atya odaadta a plakátot és az Ildikó telefonszámát, hogy hívjam fel. De két hétig megint nem foglalkoztam vele. S két hét után megint foglalkoztatott a gondolat és felhívtam az Ildikót. Azt mondta, hogy lesz egy felvételi elbeszélgetés. S kérdezte, hogy miért akarok részt venni ebben a szolgálatban. Azt feleltem, hogy sokat voltam a betegek közt és hiányoznak.

Úgy látszik megfeleltem az elvárásoknak, mert felvettek, majd elvégeztem a képzést, és az önkéntes beteglátogatói fogadalomtétel után elkezdhettem a beteglátogatást az általam választott osztályokon.

Első nap a gasztroenterológián zavaromban úgy mutatkoztam be, hogy önkéntes ápolónőnek jöttem az osztályra. Egy orvos és egy nővér fogadott. Mondják: – Jaj, de jó, hogy ilyen is van! Egy nagy adag ágyneműt a kezembe nyomtak, hogy húzzam át az ágyakat, vigyem ki az ágytálat. Én estig dolgoztam. De a munka mellett a betegekkel nem volt időm beszélgetni. Este otthon elgondolkoztam, hogy fogok én így beszélgetni a betegekkel, és elmondtam a történetet Ildikónak. Ő elmagyarázta, hogy nem azért vagyunk itt, hogy segédápolói feladatokat végezzünk, hanem amire az orvosoknak ápolóknak nincs ideje a sok munka miatt, mi meghallgatjuk a betegeket.

Második alkalommal, amikor mentem az osztályra: újból osztották volna rám a munkát és mondtam, hogy én önkéntes beteglátogatónak jöttem az osztályra, hogy beszélgessek és meghallgassam a betegeket.

Akkor is hallotta ezt egy orvos, aki azt felelte, hogy: – Ezt mink is meg tudjuk csinálni. És én utána elkezdtem a beteglátogatást az osztályon.

A gégészeten annyival könnyebbnek tűnt, hogy leszázalékolásom előtt ezen az osztályon dolgoztam, tehát ismertem az orvosokat és a nővéreket is. Ebből fakadóan és valószínűleg, hogy a téves bemutatkozásom miatt, mármint hogy én önkéntes ápolónőnek jöttem vissza, szintén örömmel fogadtak, hogy segédápolónői feladatokat bízhatnak rám.

Következő alkalommal magyarázkodtam, hogy nem önkéntes ápolónak, hanem önkéntes beteglátogatónak jövök az osztályon fekvő betegekhez. Nekem kellett elmagyarázni, hogy ez mit is jelent. Fél év is eltelt, mire mindkét osztályon megtaláltam a helyemet. Négy éve, szinte minden héten, jelen vagyok mindkét osztályon.

Elmondanám, hogy én hogyan indulok el a kórházba a betegekhez. Otthon is készülök erre a napra, reggel a férjemmel elimádkozzuk közösen a Szentlélek litániát. Majd részt veszek a szerda reggeli szentmisén. Gyalog szoktam a kórházba bejönni, miközben a rózsafüzért imádkozom a bent fekvő betegekért. Erre bőven van időm, mert kb. odavissza 5 km tőlünk a kórház.

A gégészetre megyek először, mert itt a nővéröltözőben veszem fel az önkéntes beteglátogatók egyen-köpenyét és kitűzőjét. Így amikor az öltöző kulcsát kérem a nővérektől, adódik az alkalom egy kis beszélgetésre. Családjukra, munkájukra és a betegekre vonatkozólag is. Ezen az osztályon országos ellátási kötelezettsége van a kórházunknak, ezért sok a gégerákos beteg. Állapotuk miatt nehezen beszélnek és fárasztó is számukra, s így legtöbbször rövid beszélgetés, esetenként egy simogatás, vagy van, amikor írásban beszélgetünk egymással. Végül mindig megkérdezem tőlük, hogy elfogadnának-e tőlem egy kis képet imával?

A gégészeten van két kétágyas, alapítványi kórterem, ahol emelt szintű körülmények között lehet a beteg a többi kórteremhez viszonyítva. Szokták mondani a nővérek, hogy oda a kiemelt betegekhez ne is menjek be, de én mondtam, hogy oda nekem még jobban be kell mennem. Például egyszer, amikor ebbe a kórterembe bementem, akkor éppen a beteg telefonált, ezért én úgy gondoltam, hogy nem zavarok. De ő intett, hogy üljek le. És kérte, hogy beszéljek erről a szolgálatról, mert ő még ilyennel nem találkozott. Vidéki városból jött ide, vezető volt, már nyugdíjas. Ő is szeretne másokon segíteni, már gondolkozott rajta, hogy felkeres egy imaházat. Ezért megkérdeztem tőle, hogy milyen vallású, hogy tudja neki segíteni a választásban, hogy milyen közösségbe menjen. Mert egy vallási közösségben biztos talál rá módot, hogy segítsen a rászorulókon.

Vagy egy másik példa: egy fiatalemberhez bementem, s mikor elolvasta a kitűzőmet, s látta, hogy az egyháztól jöttem, rögtön felelte, hogy ő nem vallásos. Én erre azt feleltem, hogy nem, mint vallásos emberhez, hanem mint beteg emberhez jöttem látogatóba. Majd a beszélgetés után tőle is megkérdeztem, hogy elfogad-e egy szentképet? Azt mondta: Nagyon szívesen!

A beteg ember különösen érzékeny, nem tudhatjuk, hogy egy önzetlen gesztus, vagy egy alkalmas időben átnyújtott szentkép, milyen érzéseket vált ki belőle. Egy fiatalasszony elmondta nekem, hogy a férje kórházban volt, és kapott egy szentképet, amit azóta is a kissekrényén tart otthon, pedig nem vallásos.

Négy éves önkéntes munka tapasztalatából elmondhatom, hogy nagyon fontos a rendszeresség. Én legtöbbször a szerdai napomat használom erre. Fontos, hogy az osztályon dolgozók és a betegek számíthassanak a szolgálatomra. Például egy alkalommal az osztályon meglát a főnővér a folyosón és nevet rám. A doktor úr 10 perce sincs, hogy emlegetett, mert szükség lenne egy súlyos rákos beteg hozzátartozójával beszélgetni, meghallgatni őt. Tudod ki intézte, hogy most itt vagy? Maga a Szentlélek rendezte úgy, mert tudta, hogy szükség van rád. Ebből is látszik, hogy mennyire velünk van az Isten, ha rá hagyatkozunk és kérjük, hogy vezessen a Szentlélek.

Más alkalommal, egy idős tanárnővel beszélgettem. Beszélgetésünk után kérdezte, hogy van-e családom, és én elmondtam, hogy milyen szép nagy családom van. Erre megkérdezte: – És maga mégis rá ér erre? – Akkor csak kap ezért valami fizetést, ugye? – Igen, fentről a Jó Istentől. – Nahát, úgy fáj a fejem, pont fájdalomcsillapítót akartam kérni a nővértől, de hogy ilyen emberrel találkoztam, már nem is kell a fájdalomcsillapító!

A belgyógyászaton, főleg idős emberekkel és kivizsgálásra váró betegekkel találkozom.

Bementem egy férfi kórterembe, ahol a 6 ágy mellé még 2 pótágyat is beraktak középre, ahol megálltam és bemutatkoztam, ki vagyok és miért jöttem. Erre az egyik beteg azt kérdezte tőlem: – Mit tud maga tenni vagy mondani? Azt feleltem rá, hogy én szívesen beszélgetek, meghallgatom magukat, vagy imádkozom. Egy másik beteg erre mondta, hogy gyomortükrözés előtt áll, nagyon fél tőle. Próbáltam őt vigasztalni, hogy már olyan ügyesen csinálják, hogy nem fog fájni. Erre azt felelte, hogy ne mondjak neki ilyet, mert már többször volt, s nagyon fáj. De én nagyon szerettem volna megnyugtatni, ezért hirtelen azt mondtam neki, hogy most azért nem fog fájni, mert én imádkozni fogok magáért. Erre ő kinevetett.

A beszélgetés végén minden betegnek ajándékoztam egy szentképet. Csak otthon gondolkodtam el azon, hogy mit is mondtam és

hogyan ígérhettem azt, hogy nem fog fájni. Saját magamtól, ezt az ígéretet nem tettem volna, úgy gondolom, hogy a Szentlélek adta az ajkaimra, és magam is meglepődtem azon, amit mondtam.

A következő héten megint bementem abba a kórterembe, ez a beteg még ott volt. Felkiáltott, amikor meglátott engem: - Jaj, de jó, hogy imádkozott, mert tényleg nem fáj! Most pedig egy nagy műtét előtt állok, imádkozzon még értem!

– Én szívesen imádkozok magáért megint, de nem lenne jobb, hogy ha maga is imádkozna? És akkor egy órát beszélgettünk, ami alatt elmondta az egész életét, és hogy a fiával, aki a szomszédban lakik, haragban van több éve. A beszélgetés végén úgy gondolta, hogy ő kezdeményezi a kibékülést a fiával.

A képzéseken azt tanuljuk, hogy hallgatni kell, ne mi beszéljünk, hanem a betegnek legyen módja elmondani az érzéseit, bármivel kapcsolatban. És én elhatároztam, hogy azon a napon hallgatni fogok, amennyire csak lehet.

Találkoztam egy betegségéből adódóan lebénult orvossal és nagy örömmel mondta, hogy ő kb. 1 éve tért meg. Megosztotta velem ezzel kapcsolatos tapasztalatait és örömeit. Én pedig elhatározásomhoz híven, csak hallgattam. Ő közben kétszer is megkérdezte tőlem: – Hallja maga, amit én mondok? – Ebből azt tanultam meg, hogy hallgatni kell a beteget, de időnként valami jelzést kell arról adni, hogy eljut hozzánk a mondandója.

Másik alkalommal egy női kórteremben minden beteg szívesen beszélgetett velem. Az utolsó ágyon fekvő asszony egész időn át telefonálgatott. Ezért arra gondoltam, hogy nem akarom őt zavarni. Szokásom szerint búcsúzásul szentképpel szoktam megajándékozni minden beteget, de ennek az asszonynak már nem jutott, ezért egy olyan imalapot adtam neki, amin az Úr Jézus tartja karjaiban a beteget. Amikor meglátta, azt mondta: – Ez vagyok én! – intett, hogy üljek le és újból mondta a képet nézve: – Ez vagyok én! Befejezte a telefonbeszélgetést. És megkért, hogy imádkozzam el neki, ami a lapon van. Míg imádkoztam, mind a ketten könnyeztünk. Elmondta, hogy már 4 éve béna, most műtétre lenne szüksége, de az előjegyzések miatt itt csak 3 hónap múlva kerülhetne sorra. Most azért telefonálgatott, hátha valahol előbb megműtenék. Ezek után felkiáltott: – Hogy nekem mennyit kell szenvednem! Valaki azt mondta nekem, hogy hagyatkozzam az Istenre, de én nem tudom, hogy azt hogy kell. Magyarázza el nekem! Én akkor azt feleltem neki, hogy amit emberileg meg tudunk tenni, azt tegyük meg és a többit bizzuk az Istenre. Több mint egy órát beszélgettünk, nagyon megnyugodott, hálás volt a beszélgetésért. Azt mondta, hogy engem a Jóisten küldött akkor őhöz.

Visszatekintve az életemre, amiben sok szenvedés és tragédia is volt, most mindezt az Isten kegyelmének és tervének tudom be, mert ezzel segített ahhoz, hogy a hagyományos vallásos életemből megtérjek, közelebb kerüljek Hozzá. Elküldött a betegekhez, mert saját életemből megtapasztaltam a szenvedést és annak erejét és értékét.

Sztana Katalin tanúságtétele

Sztana Katalin nyugdíjas, egyedül élő, egy fiúgyermekes, négyunokás nagymama vagyok. Lajosmizsén születtem, 1965 óta élek Kistarcsán. Anyai nagymamámnál töltöttem 1 évet és megtapasztaltam, milyen a megélt vallásos élet.

Én is mint sokan mások sok viszontagság, nehézség, bánat után jöttem rá, hogy milyen nagy segítséget kap az ember, ha Istenhez fordul. Mert Benne biztos, hogy nem csalódik.

A 90-es évekig nem mondhatom, hogy rendszeres Krisztus-hívő életet éltem, de mint említettem, a megpróbáltatás adta azt az Istenhez vezető utat, mely két éve arra is fület adott, hogy meghalljam a hirdetésben a beteglátogatásra hívó szót. Bár nagyon féltem az emberektől a betegségemből adódóan is.

A képzés után is nagyon féltem, hogy egyedül lépjek be egy kórterembe, ahol többen is bent lehetnek. És meg kell mondani a nevemet és ki vagyok, miért zavarok.

A lehető leghosszabb ideig húztam az időt, hogy elkezdjem az osztályon a szolgálatot, az első látogatást. Ildikó biztatott, és azt mondta kérjem a Szentlélek segítségét is. Tudniillik én a Szűzanyát és Szent Bernadettet választottam, hívtam segítségül.

Már nem emlékszem pontos napra, végre mondtam Ildikónak, hogy jövök. Szerda reggeli szentmise után a Szentlélekhez, a Szűzanyához és Szent Bernadetthez fohászkodás után felvettem a köpenyem.

Kértem Ildikót, hogy az első alkalommal jöjjön velem. A plébános atyánk éppen a kórházban feküdt, ezért, talán időhúzásként, félve az idegenektől, elsőként őt látogattuk meg.

Ezt követően indultunk a hosszú folyosón a reuma felé. Útközben is a vigasztaló Szentlélek a szerető Szűzanya és a kis Bernadett járt az eszembe. Bár lehet, hogy közben Ildikó beszélt is hozzám, bátorított. A reumán bemutatott a szolgálatban lévő nővéreknek és indultunk az 1-es kórterembe.

A köszönés és bemutatkozás után a beteg kérte, hogy mutassam meg neki, hol a mosdó. Ma már biztosra veszem, hogy ez is fentről jött segítség volt. Tehát adott feladatot a félelem feledésére. Ezt követően aztán, mint minden emberi kapcsolatban szó-szót követett.

Nagy koncentrációt igényel a beteg állapotával való azonosulás, a megértés, a sokszor szívszorító panasz vagy tragédia meghallgatása, de erre is gondja van a Jóistennek.

Családi állapotomból adódóan, lehetőségem van a szerdai napomat erre a szolgálatra a következőképpen alakítani. A szerda reggeli ima, szentmise, szentáldozás után otthon a Hozsanna imakönyvből olvasom, énekelem a Szentlélekhez szóló énekeket. Ez a felkészülés után indulok útnak. Körülbelül egy éve egyik önkéntes csoporttársamtól ajándékba kaptam a Szentlélek Litániát, és azóta ezt is elmondom, mielőtt a kórházba indulnék. Dél körül végzek, és ekkor hazafelé imádságaimban ajánlom fel a sok tragikus sorsot. Délután, ha csak módomban van, az Irgalmasság Rózsafüzérét végzem, és imámat a betegekért, a betegek gyógyulásáért ajánlom fel.

Köszönöm a figyelmet!

Dolhai Jánosné tapasztalatai

Dolhai Jánosné, Anna vagyok, Kistarcsán lakom. Hat évvel ezelőtt csatlakoztam az önkéntes beteglátogatók csoportjához, a Flór Ferenc Kórház sebészeti és belgyógyászati osztályára járok, hetente egy alkalommal. A Szentlélek irányítását kérem, hogy vezessen ahhoz a beteghez, akinek szüksége van rám, és tudjak jól meghallgatni, s a kellő időben szólni. Azokon a napokon imáimat és a szentmisét is értük ajánlom fel.

Azt tapasztaltam, hogy a betegségben sokszor átértékelik életüket az emberek. Egy alkalommal az egyik betegnél elég sok időt töltöttem, sok mindenről beszélgettünk. Felmerült, hogy sokat forgatja a Bibliát, és sok mindent nem ért meg benne. Láttam rajta, hogy valamit nagyon szeretne elmondani, de nehéz neki elkezdeni. Végül mégis elmondta, hogy ő kiiratkozott a katolikus egyházból, és a Jehova Tanúi gyülekezetbe járt. Úgy érezte, hogy abban a közösségben szeretetre és törődésre talált, és ott tette fel a Bibliával kapcsolatos kérdéseit. Amire a válasz mindig az volt, hogy „ne foglalkozzál Te azzal, nem fontos, hogy megértsd, csak azt csináld, amit mi mondunk”. Ez neki nem volt kielégítő válasz a kérdéseire, egyre jobban érlelődött benne a gondolat, hogy vissza kellene térni az anyaszentegyházhoz, de mivel ő lépett ki, ezért nem tudta, hogyan is lenne ez lehetséges. Én akkor szóltam a lelkigondozónak, hogy mit lehetne ebben a helyzetben segíteni? A megoldáshoz az vezetett, hogy a beteg falujában szolgáló plébánost felhívta a lelkigondozó. Elmondta az atyának, hogy ez a beteg szeretne visszatérni a katolikus egyházba, mire az atya készségesen válaszolta, várja a hölgyet és majd akkor megbeszéljük a teendőket. Úgy éreztem,

hogy a Szentlélek vezetett ehhez a beteghez és hálát adtam, hogy hozzásegíttem a lelki megnyugvásához.

Sajnos egy másik esetben, nem tudtunk így segíteni. Egy nagyon idős nénihez beköltözött egy Jehovai tanúi közösséghez tartozó család és panaszkodott, hogy nem tudja, mit csináljon, ő római katolikusnak született, és abban a hitben is szeretne meghalni, de nem tudja, hogy mit tegyen, mert tudja, hogy a beköltözők nem engedik a saját vallása szerinti temetést. Elég lett volna a betegség nehézsége, de ez a lelki gyötrelenség, amiben vergődött, sajnáltam, hogy én sem tudok segíteni neki.

Látogatásaim alkalmával sokszor találkoztam olyan betegekkel, kiknek betegségük mellett, nagy fájdalom a gyermekeik családjának szétesése, és amitől még nagyon szenvedtek, hogy az unokáikat tiltják tőlük, nem látogathatják őket. Pedig az unokák is károsodnak amiatt, mert kevesebb szeretetet kapnak, másrészt a nagyszülők nem tudják átadni az élettapasztalataikat.

Másik megrendítő tapasztalat még a látogatásaim során, amikor az idős, beteg szülőt a gyermekek kisemmizik, és magára hagyják. Konkrét eset jut eszembe, amikor egy idős nagymamának levágták a lábát, az unokája egyszer látogatta meg. Már hazamehetett volna az otthonába, de nem jöttek érte, hogy elvigyék. Sírva panaszolta, hogy egy gyermeke volt, ráíratta a házát, a gyermeke meghalt és az egy szem fiúunoka lett az örökös, ott lakik a házban. Ő nem jött most hazavinni a mamát. Megoldásként felvettem az idősek otthonába való költözést, mire a néni sírva mondta, hogy ő is gondolt erre, de neki se háza, se pénze nincs erre a megoldásra.

Azt tapasztaltam az évek során, hogy azok a betegek, akik Istenben hisznek, a betegséget és a fájdalmat is jobban elviselik. Sokszor a fájdalom kiül az arcukra, mégis tudnak mosolyogni.

Morzsányi László

A beteglátogató lehet az Isten eszköze

Mielőtt a kórházban találkoztam Borikával, már ismertem őt. Boldogságban és gazdagságban lévő élete hirtelen rosszra fordult és mindegy kilátástalan, sötét gödörbe zuhanva érezte magát. Férje elhagyta, leánya igazságtalanul ellene fordult. Otthagyták őt magára.

Úgy érezte, kicsúszott a talaj a lába alól, értelmetlen így tovább az élete. Vigasztalhatatlanságában úgy döntött, hogy véget vet az életének. Többszöri öngyilkossági kísérletei után, melyek egyre mélyebbre vitték lelkileg, egy nagyon nagy adag gyógyszerrel mérgezte meg magát.

Másnap találták meg, szinte teljesen kihűlve. Rohammentővel vitték be a kistarcsai kórházba. Az intenzív osztályra került, elég reménytelen állapotban. Szülei meghagyták, hogy rajtuk kívül még a hozzátartozói sem látogathatják.

Önkéntes beteglátogatóként nagyon szerettem volna meglátogatni. Ha csak egy percre is, de mellé állni, valamilyen szeretet melegével láthatatlanul jelen lenni, valami erőt közvetíteni, benső együttérzésből. Nem akartam önkényeskedni, imádkoztam és kértem az Urat, hogy csak akkor jussak be hozzá, hogyha ez neki is tetsző.

Az intenzív osztályon a csengetésemre kinyitották az ajtót, látták rajtam a beteglátogatási köpenyt és meglepetésemre szívélyesen beengedtek, de kérték, hogy rövid ideig maradjak, mert nagyon kritikus a helyzete. Messziről észrevettem őt, mert körülötte sűrögtek-forogtak a nővérek, igazán mindent megtéve a megmentésére, többek között egy életmentő gégemetszést is alkalmaztak. Megálltam előtte, kétségbeejtő látvány volt, szeme zárva, mint egy haldokló, az utolsó pillanataiban még zihálva kapkod a levegőért.

Már indulni akartam, amikor hirtelen kinyitotta a szemét, rám nézett és mosolyával jelezte, hogy megismer, teljesen kimerült nézés volt, mintha teljes reménytelenségében azt üzenté volna, hogy „bocsássatok meg”. Odaléptem hozzá, a fejét megsimogatva azt mondtam neki, hogy Jézus nagyon szeret téged, megment, visszahoz téged, hogy még itt a földi életedben boldog légy, és tanúságot tégy végtelen szeretetéről. Csukott szemmel hallgatta, bólintott, hogy érti. Utána rögtön távoztam, valami boldog földöntúli érzés öntött el, hogy én ezt megtehettem.

Hála az isteni kegyelemnek és az orvosok, ápolók minden erejüket felülmúló munkájának, Borika állapota javulni kezdett. Hosszan tartó utókezelés várt még rá. Az idegosztály zárt részére került, csak a szülei látogatták. Amikor első alkalommal bementem hozzá, kissé nehezen gondolkodott és beszélt. Kérdeztem tőle, hogy látogatják-e a hozzátartozói? Azt felelte, hogy őt senki sem látogatja. (Én tudtam, hogy a szülei szinte mindennap rendszeresen látogatják.) Aztán hirtelen felragyogott a szeme, és azt mondta: Egyszer volt nálam valaki vagy álmodtam, de inkább biztos vagyok benne, hogy ott állt előttem Jézus és azt mondta, hogy nagyon szeret, megerősít engem, és hogy én boldog leszek, és akkor olyan öröm töltötte el a szívemet, hogy én vagyok, és valaki így szeret engem. Ezt azóta mindig érzem.

Borika kikerült a kórházból, sok utólagos kezelésben részesült még. Élete egyelőre nem változott jóra, de valami remény csillogott a szemében. Templomba kezdett járni, közösséget keresett, imádkozott és várt. Lassan, szinte váratlanul kezdtek a dolgai helyrejönni. Kibékült leányával, boldogan éltek együtt unokáival újra, amely egy új élethelyzet volt számára, és életének célt is adott. Értelmet kapott az élete, valami

különleges szépséget és boldogságot kezdett el ragyogni megtört testén keresztül. Napról napra fiatalabb és életvidámabb lett.

Az egyik nap találkoztam vele és derűsen mosolyogva közölte az új örömhírt, hogy férje visszatért és újra családi béke van otthon. Mindketten mondtuk, hogy Istennek legyen érte hála. Mikor elbúcsúztunk, egy boldog érzés öntött el, azt az örömet éreztem bensőmben, melyet már Borika is hordoz magában az elmondása szerint.

Mi beteglátogatók, sokszor egy kis áldozatunkkal, milyen örömet és boldogságot tudunk szerezni másoknak Isten által. Ez ad nekünk sasszárnyakat és erőt.

Papp Károly **Hívogatóban**

A kórházi költözködés a Kápolnánkat is elérte. Átmenetileg mi is elköltöztünk a belgyógyászati épületömbbe. Önkéntes kolléganőmmel, Vilmácskával „hívogattunk” a délutáni szentmisére. Mindenhol ki van téve a szentmisék rendje, a hivatásos lelki gondozók, és az atyák elérhetősége. Ám most, az új helyről is értesíteni kellett őket.

Ugyanazt a szöveget nem mondjuk el gépiesen a szobákban, ám engem is meglepett a következő: „Kedves betegek! Örömhírt hoztam Önöknek! Ideköltözött a Kápolna a földszintre! Csak be kell lépni a liftbe, és máris a miséző helyre érkeznek! Milyen jó lesz, ha együtt kérjük az Urat, hogy méltányolja kérésünket, és gyógyítsa meg a betegeket. Természetesen, aki így sem tud lejönni, és megengedik, azokért is imádkozni fogunk a mai szentmisén! Legyenek velünk legalább lélekben! Hívjuk, várjuk Önöket! Délután három órakor kezdődik a szentmise, itt ebben az épületben, a földszinten!”

Amikor kijöttünk a szobából, megdicsértem a szép hívogató szavakért! Rám nézett nagy szemekkel: „Talán rosszat mondtam?”

Nem! Hiszen örömmel hirdette, hogy részesei lehetnek a legszentebb áldozat bemutatásának! Nekem nagyon tetszett ez a spontán, szívből jövő meghívás a szentmisére.

Ha megígértem...

Ritkán, de előfordul, hogy valakinek valamit meg kell ígérni. Ekkor úgy illik, hogy tartsuk is meg!

Ez történt velem:

A szokásos szerdai önkéntes „munkanapomon” hívogatni is voltunk a délutáni szentmisére. Az egyik szobában megfogott a második ágyon fekvő beteg kérő tekintete. Leültem az ágya mellé, megkérdeztem: Segíthetek? Igazán kedves, csak nem értem, látogatók nem jönnek hozzám, és mikor mehetek haza? Szólna az érdekemben? – válaszolt a beteg. – Nem tehetem, de megkérdezem a nővéreket, mire számíthat, a jövő héten, szerdán bejövök, és megbeszéljük a részleteket. Várjon rám. Majd ezután sokat mesélt életéről is. Szívesen meghallgattam. – Várni fogom – mondta, amikor elváltunk.

A következő héten elindultam megkeresni! Fel volt írva neve, szobaszáma, csak az ágya volt üres! A nővérpultnál megkérdeztem, hogy hol van? Elment! – volt a tömör válasz. Ez nekem, édesanyám halála óta, azt jelenti, hogy meghalt. Hiszen a húgom így értesített azon a késő esti időpontban, hogy a Mami elment! – és ezután csak a sírását hallottam. Ezért félve kérdeztem meg: Ugye nem halt meg? – Nem! Nem halt meg, hanem pénteken délelőtt megérkezett az értesítője. Egy távolabbi idősök otthonába vették fel, így az őt segítő gondoskodás megoldódott!

Hála Istennek! – mondtam, bár nem tudtam vele a beszélgetést folytatni. Ám a volt szobatársával igen, és még mélyebben rögzült bennem, hogy folyamatosan keressem azokat, akiknek úgy éreztem szüksége van rám, vagy az általam képviselt Segítőre, és ha megígértem, akkor azt tartsam be. Tanulságos volt számomra.

Török Antalné

Boldog önkéntesként az ápolási osztályon

Szeretném megosztani veletek hogyan indultam el ezen a gyönyörű úton, és a csodás élményeimet, ha lehet annak nevezni.

Kettő évvel ezelőtt bekerültem a kórházba öt napra. Nyolcágyas szobába, ahol én voltam a legfiatalabb az 59 évemmel, és a legkevésbé súlyos beteg, ha lehet így mondani. Tehát a többieknek tudtam segíteni bármelyik pillanatban, ha szükségünk volt rá. Szívesen tettem, hiszen mindannyian testvérek vagyunk. Letelt az öt nap és készültem haza, a betegek sírva búcsúztam tőlem, szerettek. Akkor fogalmazódott meg bennem, ha nyugdíjas leszek, szeretnék segíteni a rászorulókon.

Isten meghallgatott. Újságban olvastam a hirdetést. Boldogan jelentkeztem és még boldogabb voltam, amikor kiderült, hogy részese lehetek ennek a csodálatos szolgálatnak, én is lehetek önkéntes beteglátogató.

2012. március 3-án nagy várakozással Vácra utaztunk, hogy az első képzési napon részt vehessünk. Csodálatos volt a fogadtatás. Nem ismertük a vendégvárókat, de mégis olyan szeretettel fogadtak, mintha mindig ismertük volna egymást. Megható volt a püspöki palotába belépni. Érezni lehetett a sok ima csodálatos rezgését, igen felemelő érzés. Így telt az egész nap, úgy feltöltekeztünk a szeretet energiájával, hogy még ma is, ha felveszem a köpenyt, érzem azt a határtalan jézusi szeretetet. A külvilág megszűnik, csak a beteg a fontos, rá figyelek, vele érzek, és ez így nagyon jól működik. Viszont, ha a köpenyt levetem, kilépek a kórház kapuján, újra visszatérek a hétköznapi kerékvágásba. Ez is isteni gondviselés. Én nagyon sokkal tartozom Istennek, rengeteget kapok nap, mint nap Tőle, és így próbálom a sok szeretetért, gondviselésért hálámat kifejezni.

Otthon, Cegléden, március 15-én volt a kórházi mise, amelyen, Artúr atya áldásával, megkaptuk a köpenyt a kitűzővel együtt, majd ezután látogathattuk a betegeket. Nagy várakozással voltam, vajon, hogy fog ez működni, hogyan fogom az első lépést megtenni. Mielőtt elindultam otthonról, kértem az égiek segítségét, de emberből vagyok és mégis volt izgalom.

Az ápolási osztályt választottam, úgy gondoltam, talán ott van a legnagyobb szükség vigasztalásra. Gabika bemutatott, mindenhol szívesen fogadtak, és már ez is erőt adott. Nem volt bennem semmi ellenérzés, félelem a betegekkel szemben, csodálatos volt, ahogyan néztek rám a hófehér ágyból, a csodálatos szemekkel. Legközelebb már egyedül mentem, meghagytam, hogy hétfőn, délután 2 órakor jövök mindig. Nagy meglepetésemre már a liftajtóban várt tolókosiban egy férfi, hogy ő legyen az első, mert sok a mondanivalója, és kért, hallgassam meg. Persze mindig szívesen végig hallgattam, nem számított, hogy esetleg már ötödször hallottam ugyanezt a katonai malört. A családjáról is mindig szeretettel mesélt. Azért írok múlt időben, mert az ősszel eltávozott közülünk, de az emléke itt maradt. Mindig szeretettel gondolunk rá, a mai napig is emlegetjük a szobatársaival. Az utolsó találkozásunk úgy zajlott, hogy nem várt a liftajtóban, de a szobatársát kiküldte, hogy okvetlen menjek be a szobájába, mert nagyon beteg. Meglepődve láttam, ahogyan feküdt tehetetlenül az ágyában, kért, segítsek rajta. Mondtam neki, hogy imádkozzunk, én így tudok segíteni. Elmondtam neki, ne féljen, hiszen csodálatos ember, Isten szereti, nagyon szép életet élt. Megfogtam a kezét, megsimogattam a fejét. Ő hálásan vette, és mondogatta, hogy milyen aranyos vagyok. A szeme is

tele volt hálával. Másnap eltávozott. Boldog vagyok, hogy segíthettem neki szebbé tenni a hétfő délutánjait, hiszen mindig nagyon várt.

A szobából megkért egy másik bácsi, aki ugyanúgy vár a liftajtóban, ül egy fotelban, hogy vele töltsék egy kicsi időt, mert tudja még sokan várnak egy jó szóra, simogatásra. Minden betegről lehetne hosszan írni, minden embernek külön története van, és ezek mind nagyon szép, nagy tanítások a részemre.

Gabi néni egyedül volt az egyágyas szobában, tudta, hogy fél 3 körül érek oda hozzá. Nézte az órát, mikor kezdjen el kikelni az ágyából, ami nehezen megy. Várta, hogy segítsek felöltözni, mert addig is vele foglalkozom, és közben elmondja, mi történt vele az elmúlt egy hétben. Szellemileg teljesen friss a 91 évével. Nem szereti, ha másnál több időt töltök, mint nála, fülön fog, kérdezi, hogy talán a Juli nénit jobban szeretem? Itt nem lehet kivételt tenni, mindenkit szeretni, tisztelni kell.

Ők is ezt teszik velem, még ha nem is tudatosan történik. Minden látogatás rejt valami különleges szép élményt, minden látogatás más. De minden látogatásban benne van Jézus szeretete. Megemlíteném Rózsika nénit, aki elveszítette fizikai látását, de a lépteim messziről felismeri és örömmel veszi, hogy megérkeztem. Gyönyörű arcocskája kipirul, ha a gyermekéről beszél, aggódik érte, imádkozik érte. Tehát az anya, az anya a végsőkéig. Sorolhatnám a végtelenségig, de nem szeretek írni. Tapasztaljátok meg Ti is, csodálatos megtapasztalások, akár a betegektől, akár az önkéntes beteglátogatóktól, nővérektől és a hozzátartozóktól is.

Szeretném mindenkinek megköszönni a gyönyörű lehetőségeket. Persze a gyerekeim szeretettel való támogatását is. Ma viszont készülök az újabb három önkéntes fogadalomtételére, ami nagy ünnep mindannyiunk számára. Hiszem, hogy még több ember kap lelki segítséget, szeretetet. Mert ugye „ha boldogok akartok lenni, tegyetek másokat boldoggá!”

Korondi Rózsa

A szolga

Kopott bőrönddel érkezett a kórházba
Egy meleg hétköznapi délután és a nagy
Csomagot oly könnyű teherként emelte fel,
Mintha abban nem lett volna semmi sem.

Óvatos kézzel, vigyázva tette le és
Félve nyitotta ki, feltárva a titkokat:
Az asztalt díszítő lepelt, a hófehért
És a puha papírba göngyölt tárgyakat.

Úgy bújt elő a sok csomag keze nyomán,
Mint egy-egy szeretett, gyenge kicsiny madár,
Bontogatta őket érintve, könnyedén
S a kincset őrzők tüze égett tekintetén.

Szótlanul rakta az asztalra a díszeket,
Ezerszer elvégzett volt minden mozdulat,
S hogy jó helyen lesznek-e így a kegyesek,
Hú szolgaként a szemével kérdezte csak.

S a kedves Atyát, a szelíd, ősz öreget,
Mint menyasszonyt öltöztette, ki nászra vár,
Majd megszokott helyére ült le csendesesen,
Hallgatni egy, igaz Urának bölcs szavát.

A beteg testnek és léleknek adott Ige,
Olyan volt, mint a pacsirta szép éneke:
Magasból zengett és gyönyörű dallama
Testvérként kísért este mindenkit haza.